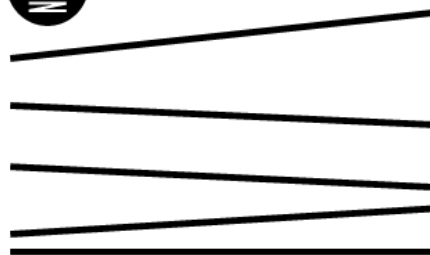

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Oehlenschläger, Adam.; af Oehlenschläger ;
omarbejdet for Skuepladsen af Forfatteren.

Titel | Title:

Fiskeren og hans Børn : dramatisk Eventyr

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : J. P. Qvist, 1840

Fysiske størrelse | Physical extent:

120 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

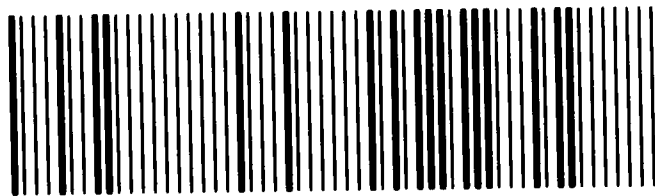
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

55.-256.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022057716

Fiskeren og hans Børn.

Dramatisk Eventyr

af

Wehenschläger.

Omarbejdet for Skuepladsen af Forfatteren.

Kjøbenhavn.

Trykt hos og forlagt af J. D. Qvist,

Østergade Nr. 53.

1840.

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header.

Handwritten text in the middle of the page.

Handwritten text in the middle of the page.

Handwritten text in the middle of the page.

Handwritten text in the middle of the page.

Fiskeren og hans Børn.

Personerne:

Sandib, Fisker.

Amine, hans Datter.

Lolo, hans Søn.

En Slavehandler.

En Havfrue.

Floristane, Fæ.

Amgiad, Landeshyrste.

En Alf.

Agib, en ung Sultan.

Selim, Nabokonge.

En fornem Franke.

Hans Secretair.

En Overkøgemester.

En Mundkøf.

En Køf.

Sadscha, en Tærne.

Mesrun, gammel Gartner.

Abubekr, Fisker.

Havfruer, Hoffolk, Stadens Indbyggere, Jægere,
fiskere. En Moslem, en Indier, en Christen,
en Jøde. Floristanes Nander.

Første Akt.

Første Scene.

Udenfor en Fiskerhytte i Arabien, paa Kysten af
det røde Hav.

Amine (gaaer sin Fader) **Sandib** (imøde, som kommer
med en Bøtte og et Fiskergarn).

Amine.

Hvad har du fiskeet, Fader?

Sandib (misfornøiet).

Næsten Intet!

Amine.

Imorgen sælger jeg mit Bomuldspind,
Saa faae vi Penge, saa skal jeg en Pillau
Dig lave, som er ægte.

Sandib.

Giv mig Krukken!

Amine.

Åk, den er tom.

Sandib.

Staae flau den hele Dag,
Dg mangle dog den mindste Hjertestyrkning! —

Amine.

Du kunde let forbedre dine Aaar.

Sandib.

Hvordan?

Amine.

Sælg mig!

Sandib (gyser og siger sagte).

Ha faae hun mig i Hjertet?

(Høit)

Amine! jeg har ofte tænkt derpaa;
Jeg gjorde dig vist lykkelig dermed;
Du fik en holden Mand. — Men jeg — din Fader —
Dg mine Smaae! Hvo heged dem i Hytten?
Amine, nei! Jeg er en fattig Gartner;
Min Hauge staaer paa Sand og yder Intet; —
Dog voxer i dens Bed en Tomfrurose; —
Da'er Stormen den, saa er mit Hiem en Drk,
Dg bli'er min Kirkegaard.

Amine (kysser ham).

Du gode Fader!

Sandib.

J har vel intet spist?

Amine.

Jo, vi har spist.

Sandib.

J Søvne mange Retter. Ikke sandt?

Var Drømmen Kog?

Amine.

O Sønnen styrker, Fader!

Sandib.

Ja dig, men ei de Smaae. En voksen Mø

Der smulmer i sin Ungdoms friske Fylde,

Indsuger, som en Lilies Ralk, sin Næring

Af Luften alt; — men disse spæde Planter —

Amine.

Vist Allah vil forsørge dem.

Sandib.

Ja ja!

J Paradis! Men der er Engle nok.

En stakkels Fader trænger meer til Børn,

End Gud til Engle.

Amine.

Du er saa bedrøvet!

Jeg vilde gjerne trøste dig.

Sandib.

Det kan

Du ikke, gaa tilfængs!

Amine.

Din Træthed, Fader!

Nedslaaer dit Sind; imorgen vil dit Hierte

Vist quiddre, som en Fugl, med nyfødt Haab.

(Hun kysser hans Haand og gaaer ind i Hytten).

Anden Scene.

Sandib (ene).

Hvad skal et fattigt Menneske paa Jorden?

Hvormeget maa han ei misunde Dyret!

Der gives ingen fattig Ræv, ei Høg;

De finde deres Næring; men hvor finder

Jeg min? Mig spotter det uendelige,

Det rigdomsvangre Hav. En kostbar Perle

Mig gjorde lykkelig; men Havet glemmer

De aldrigtalte Dyrer i sit Skød;

Og ei engang saamange Fisk forunder

Den føleløse Strand mit fligte Næt,
 Som er nødvendige, til ret at mætte
 Min Redes Unger. Hvortil fik Ulykken
 Vel sin Forstand, sin Følelse? Ha! var jeg
 Saa dum, som plumpe Sælhund paa sin Steen,
 Saa stum og døv, som Fisken, for min Smerte!

(Man hører Musik udenfor Scenen.)

Men hvad er det? En Slavehandler kommer
 Med Telte, med Kameler, med Slavinder,
 Og slaar sin Leir her udenfor min Hytte.

Credie Scene.

En Slavehandler kommer.

God Aften, Fisker! Neppe ventede du
 Saa filde talrigt Selskab?

Sandib.

Allah være

Med dig, min Ven! Du er en Slavehandler?

Slavehandleren.

En lystig Broder i de bedste Aar.

Og du er Muselmand, ei sandt?

Sandib.

Hvad andet?

Slavehandleren.

Jeg har særdeles Årsag til mit Spørgsmaal:
 Jeg bringer nemlig liflig Viin paa Dunker,
 Og agter at fortære strax mit Maaltid
 I kiølig Gensomhed herude med dig.
 Men jeg er et godmodigt Selskabsdyr!
 Det var kun gamle Stammefader Noah,
 Som pimped sig en Ruus i Gensomheden;
 Men ham maa man see giennem Fingre med;
 Han var Opfinderen af Kunsten, seer du!
 Han var den første Mand, som drak sig fuld,
 Og det var meget alt af ham, i hans Tid.

Sandib.

Men Muselmanen tør ei drikke Viin.

Slavehandleren.

Og derfor smager den naturligviis
 Gengang saa godt, fordi den er forbudt.

Sandib (smiler).

Nu — jeg er ogsaa Muselman.

Slavehandleren

(til Slaven, som imidlertid dækker Bord).

Ha Kulis!

Saa sæt to Dukker hid paa dette Tæppe.

(Til Sandib)

Og sæt du dig med mig paa Hyndet, Ben!
 Thi hvis din Magerhed, dit Ansigts Blegthed
 Ei lyve, havde du bestemt i Aften
 At holde Faste, skøndt der ingen Faste
 Staaer foreskrevet dig i Alkoranen.

Sandib.

Jeg nægter ei —

Slavehandleren (leer).

Belan, saa spis og drik!

Du har min Naade.

(De spise.)

Du er Fisker?

Sandib.

Ja.

Slavehandleren.

Det er jeg med; men jeg er riig, du fattig —
 Hvordan gaaer det til? Udentvivl forstaaer du
 Ei Fiskeriet ret. Hvor fisker du?

Sandib.

Paa Havet!

Slavehandleren.

Ja der har vi det! Det er
 Din egen Skyld. Hvor Intet bider paa,

Dg hvor du ingenting faaer for din Fangst.
Du Tosse! Naa, skænk i, og drik Forstand!

Sandib.

Hvor fischer du da, Ven?

Slavehandleren.

Paa Landet, Fisker!

Med Kløgtens Næt i Lidenſkabens Strøm.

Men ſeer du vel, jeg fanger lutter Al.

Meest Bitteraal. Den lille fiortenaars

Blondine der — det er en Bitteraal.

Du er for gammel nu, men var du ung,

Dg fik et Blik af hendes Saphirsine,

Jeg ſiger dig — det ſoer i alle Nerver;

Dg du fik ondt ved i den første Stund

At ſkille Maanen fra Planeterne.

Sandib.

Du er et lyſtigt Hoved.

Slavehandleren.

Ja det er jeg;

Du derimod er et bedrøvet Hierte. —

Det gjør mig ondt.

Sandib.

Din Sundhed!

Slavehandleren.

Din igien!

(De Drikke.)

Sandib.

Din Wiin er ypperlig. Slavinderne —

(Peger ud af Scenen)

Na ja saameend! Din Bitteraal er smuk.

Slavehandleren.

Kun smuk? Hvad Diævlen, vil du Stymper vrage?

Sandib (drikker).

Da har jeg dog seet større Skønhed før.

Slavehandleren.

Hvor da? I Krukken?

Sandib.

Nei!

Slavehandleren.

Paa Havsens Bund?

En Havfru?

Sandib.

I min egen ringe Hytte.

Slavehandleren (opmærksom).

I Hytten? Hvad for noget?

Sandib.

Jeg har selv
En Datter der, som er langt smukkere.

Slavehandleren.

J dine Dine! Ja det troer jeg gierne.
Men glem kun ei, at udentvivl du seer
J den forfængelige Faderbrille.

Sandib (seer selv først ind).

See selv! Hun sover paa sin Løibænk alt.

Slavehandleren

(gaaer hen, kigger ind ad Døren og siger derpaa forbauset affides).

Himmel, hvilken Huri!

Hun er femtusinde Guldstykker værd.

(De gaae hen og sætte sig igien.)

Sandib (drikker fornøiet, stolt).

Nu da? Hvad synes dig?

Slavehandleren (med paataget Eigegyldighed).

Ja, hun er smuk;

Det kan jeg ikke nægte. Hun er vakker.

(Stikænger for Sandib.)

Jeg mærker, Ven! Du er en Viis, en Særling;
Der vælger ikke Fattigdom af Tvang,
Men kun af egen Lyst; den morer dig!

Sandib.

Hvordan forstaaer jeg det?

Slavehandleren.

Med din Forstand,
 Ifald du har een. — Tusind Stykker Guld —
 Siig! gjorde de dig til en holden Mand?

Sandib.

Hvo giver mig vel dem? Hvor faaer jeg dem?

Slavehandleren.

Troer du, din Datter morer sig i Hytten
 Med dine Næt, med dine Røllinger?
 Mon ei hun fisked heller sig en Mand
 I egne Garn?

Sandib.

Det kan vel være! dog
 Den Tid, den Sorg!

Slavehandleren.

Ja ganske ret, den Sorg!
 Thi svinder Tiden, svinder Skønheden,
 Og kommer Sorgen. Nei! Nu eller aldrig!

Sandib.

Hvor finder hun en Mand?

Slavehandleren.

Du ti for een.

Men han maa see, før han kan elske hende. —

Ettusind Bahams gi'er jeg dig for hende.

Saa er vi Alle hiulpne; alle Tre.

Sandib.

Jeg skulde sælge skammeligt min Datter?

Slavehandleren.

Hør mig! og gør saa siden hvad dig lyster. —

Hvad ønsker Pigen sig naar hun er voksen?

En Mand. Hvad meer? Et velforsynet Huus.

Amine faaer en Mand, som eier Rigdom;

Thi kun en Riig formaaer at købe hende.

Faaer hun en smuk Mand, vil hun elske ham.

Jeg lover dig, jeg skal ei sælge hende

Til nogen Usling, nogen Dnd og Stng.

Sandib.

Hun elsker mig og sine Sødsfende

Saa høit!

Slavehandleren (leer).

Ja vist! Jeg selv har Piger seet,

At kixle for en Hund, en Rattékilling,

I Mangel af en Beiler.

Sandib.

Troer du da,
Hun overleve kunde denne Skæbndsel?

Slavehandleren.

See mine Piger der! De lege, dandse,
De lade mig og Skæbnnen raade. Troer du
Amine fik en sieldnere Natur?

Sandib.

Ha Qvinder! Qvinder! svage Skabninger!

Slavehandleren.

Næst Mændene, de Svageste paa Jorden!
Gaaer det Os bedre, naar vi gaae i Krig?
Først græde vi og skilles rørt fra Fader
Og Moder, Søster! Men i første Khan —
Der drikkes Broderskab med Kammeraten.
Da tørres Diet; og om nogle Dage
Bli'er alting glemt. — Det er Naturens Gang.

Sandib.

En gyselig Natur!

Slavehandleren.

Hvad gyselig?

Jeg kiender ingen bedre.

Sandib.

Men jeg kan

Dog tænke den.

Slavehandleren.

Ja vist! Vor Herre skulde
Spurgt dig tilraads, dengang han skabte Verden,
Saa var den bleven idealfk; ei sandt?
Vi havde faaet Aftner uden Mng,
Og Middagstimer uden Lummerhede;
Paa Bladene var aldrig kommet Drm,
Og aldrig mindste Smule Snavs paa Gaden.
Ei sandt?

Sandib.

Jeg er kun Fisker; men en Derwisch
Opdrog mig, vakte Forestillinger
Dybt i min Siæl — som paa min Bei i Livet —

Slavehandleren.

Har været dig til stor Besværighed.

Sandib (drikket).

Du siger, at hun bliver lykkelig?

Slavehandleren.

Ja! meer end i den usle Fiskerhytte.

Sandib.

Jeg kan besøge hende, hvor hun boer?

Slavehandleren.

Det kan du, naar hun bliver Sultaninde.

Sandib.

Hvad? Sultaninde?

Slavehandleren.

Kan det være mindre?

Sandib.

Hurra! jeg sælger hende. Hun er din!

Slavehandleren.

Nu bliver du jo pludselig fornuftig.

Sandib.

Tag hende, som hun ligger der og sover!

At ei hun vaagner, græder. Hvis hun sørger,

Saa er det mig umuligt. — Jeg vil aldrig

See min Amine meer. Et Blik af hende

Tilintetgør din Tale, dit Beviis.

Jeg vil kun drikke dygtigt midlertid

Og tænke paa de andre stakkels Smaae,

Som min Amine redder. — Ja det gjør hun.

(Amine, tildækket paa en Løibænk, hentes ud af Slavehandlerens Folk.)

Sandib.

Du lover mig, hun bliver Sultaninde?

Slavehandleren.

Ja ganske vist. Hun er en Sultan værd.

Sandib.

Det er ei sagt, at han er hende værd!

Og hvis du troer at Binen — den er god;

Hvor er den fra?

Slavehandleren.

Fra Ceylon.

Sandib.

Ceylon leve!

Der liggør Adam jo begravet. — Men

Trald du troer, din Overtalelse —

Thi jeg er fattig, seer du! Nu har jeg

En Ruus, og derfor er jeg ganske lystig;

Men hvergang jeg er ædru — og det er jeg

Min meste Tid — saa sørger jeg. Den Stakket!

Kys hende vel til! Lad mig kysse hende!

Slavehandleren.

Du sagde jo, du vil ei tiere see —

Sandib.

Jo vist! Den sidste Slurk, den gav mig Mod.

(Kysser hende.)

Farvel, Amine! See nu faaer du dig

En deilig Brudgom. Naar du ligger i

Hans kiælne Arme, glemmer du vel snart
 Din stakkels Fader. Men den lille Lolo,
 Men dine Søstre maa du ei forglemme!
 Thi de vil græde Blod imorgen, naar
 De høre, du er borte.

Slavehandleren (til sine Folk).

Bringer hende

Hen i mit eget Telt!

(Giver Sandib en Pung med Guldstykker.)

Sandib.

Nas hende vel!

Jeg siger dig det, Slavehandler! du
 Paa Dommelig skal svare til Amine,
 Hvis ikke, hugger jeg dit Hoved af!

Slavehandleren.

Vær du kun rolig! Du skal høre fra mig.

Sandib.

Hvad bryder jeg mig vel om dig, du Kieltring?
 Fra hende, fra mit Barn vil jeg kun høre.

Slavehandleren.

Ja, ja!

Sandib (brænger efter ham).

Ja, ja! Du er en Tabro'er. Vagt dig,

Ifald du krummer hende mindste Haar!

Slavehandleren (til sine Folk).

Han er beruset. Bærer hende bort!
 Og saa afsted med Leir og med Kameler
 I største Hast. Ei mine Piger skal
 Forfærkes af den drukne Fiskers Raab.

(De gaae.)

Sandib.

Farvel, Amine! Denne sidste Skaal
 Jeg tømmer paa din Sundhed. Hils din Sultan!

(Han kaster Bægeret over Hovedet.)

Der skal ei drikkes meer af dette Bæger.
 Og jeg vil aldrig drikke mere Viin;
 Thi drak jeg meer, saa solgte jeg vel snart
 De Andre med, og Hiertet ud af Livet. —
 Men det var kun af Kiærlighed til hende,
 At jeg har handlet som en Ravnefader.

(Han gaaer ind i Hytten.)

En skøn Musik lyster fra Stranden. En Havfrue
 stiger op, med Siv i de nedhængende Haar, flædt
 i en Riortel af Sølvskæl, der flæber efter hende.
 Hun gaaer frem paa Skuepladsen, betragter Hytten,
 og taler, alt imellem afbrudt af Toner.

Havfruen.

Et skønne Syn, at se
 Den grønne Strand;
 I Aftenrødens Lue
 Det hvide Sand;
 Tangklædte Fiskerhytte,
 Bag Palmetræ,
 Hvis lange Røer beskytte
 Med Sommerlæ.

(Toner.)

Naar Sligt en Fremmed finder,
 Ved sagte Vind,
 Da rørt hans Taare rinder,
 Thi han er blind:
 Beundrende han skatter
 Den Armes Fryd,
 Fordi kun Gudsben fatter
 Den ydre Pryd.

Å! skued du bag Muren
 Den Storm, det Lyn,
 Du gyste for Naturen,
 Og for dit Syn;
 Sang ei Landlivets Glæder,
 Ei uskyldes Daad;
 Dit Glædens Graad, du græder,
 Blev Sorgens Graad.

Fortviolet nu ved Leiet
 Staaer Gubben stum;
 Ham viser, hvad han eied,
 Det tomme Rum.

(Toner. Sandib styrter fortviolet ud af Hytten med den lille Pulo ved Haanden, løber til Stranden, og gior hvad Havfruen siger.)

Han styrter ud med Latter
 Til hviden Strand.
 Ak! han har solgt sin Datter —
 Nu raser han.

(Toner.)

Han staaer med vilde Miner,
 Bleg — uden Ord.
 De tusinde Zechiner
 I Havet foer.
 Det lettet har hans Pierte,
 Men hjulpet ei.
 Han stirrer hen med Smerte, —
 Gaaer saa sin Bei.

(Toner.)

Den lille Pulo dvæler
 Paa Sandet hvidt.
 Den søde Dreng! Jeg kælner
 For ham saa tit

Naar med en barmhertig Treer
 Paa Havets Bred
 Han søger Riselskiver,
 At lege med.

(Toner.)

Der stundom skal du finde
 Dit Stykke Guld.
 Det skjæled din Veninde
 Dig, vennehuld.
 Forær det til din Fader!
 Saa har I Brød.
 Havfruen ei forlader
 Sin Ven i Nød.

(Havfruen gaar til Stranden.)

Sultanens Hauge.

Floristane, en skøn Fee. Hendes **Alf.**

Floristane.

Forlad mig, Alf, min raske Tjenerinde!
 For sidste Gang jeg prøver et Forsøg
 Med Ugib's Hjerte.

Alfen.

Store Floristane!

Hvor kan en mægtig Fee nedlade sig
 Til haabløs Veilen hos en Dødelig?

Du! — hvem saamangen stor og mægtig Aand
Forgieves sukker for.

Floristane.

Det er just Spøgen.

Thi hvad er Elskov Andet vel end Spøg?
Jeg elsker Kiærlighed, naar den er Skiemt,
Men hader den, naar den vil være meer.
Derfor bedrog jeg Amgiad, min Husbond,
Der blev saa vred, at han udstødte Skieldssord
Mod Aanders Konge Salomon, og fik,
Paa Dybet fængslet, sin fortiente Løn. —
Smukt blomstrer Kiærligheden i Naturen:
Naar Bølge kysser Bølge — skummer den;
Naar Maane søger Skoven — dæmmer den;
Naar Sol med Skyen leser — rødmer den;
Naar Vind i Blomsten leger — gynger den; —
Men Alt er Frugten af et Dieblisk.
Det er ei meer, og vil ei være meer.
Den evige Naturs bestemte Bud
Urokket staaer; det maa selv Aander lyde.

Alfen.

Dg dog haardnakket hænger du saa længe
Bed denne frugtesløse Kiærlighed?

Floristane.

Ja! just fordi at den er frugtesløs.
 Jeg gaaer paa Jagten efter Ugibs Hierte,
 Som Jægeren forfølger flygtigt Bildt.
 Men er han saaret, ligger han først der, —
 Da skotter Diet efter andet Morsskab. —
 Forsvind! — Han kommer. — Lad mig ene med ham.
 (Ulsen forsvinder.)

Ugib (kommer i dybe Tanker, uden strax at see)

Floristane.

Floristane (leende).

Nu Ugib? Endnu lige stolt og fiæk,
 Og lige kold mod Feers Yndigheder?

Ugib

(opdager hende og siger rolig uden at tabe sin Gatning).

Jeg skifter ei! Jeg er bestandig Ugib.
 Mit korte Liv er intet imod dit;
 Men medens jeg det lever — er det mit!

Floristane.

Det ligger i Naturen, at forsøge
 Sin Virksomhed og sine Nydelser.
 Som Feens Elsker vorder du langt meer
 End Støvets Drot. Tænk, hvad du da skal see

Dg nyde! hvilke hemmelige Gaader
Jeg løser dig.

Agib.

D der er nok at løse
For Mennesket, naar han vil løse dem.
Den utaalmelige Nysgierrighed
Ved Sprækkerne paa Fremtids lukte Dør,
For ret jeg veed Besset i egen Stue,
Fandt steds jeg taabelig.

Floristane.

Forblindede!

Dg er min Kiærlighed da mindre værd,
End hine sandfelige Trælleqvinders,
Der knæle feigt for dig og lystre dig?

Agib.

Nei, du har Ret; mit Forhold er til dem,
Som dit just vilde være til mig selv,
Ifald jeg lystred dig. — Sand Kiærlighed
Vil Frihed, Lighed, i en skien Betydning.
Den søger jeg — indtil jeg finder den.
Dg finder jeg den ei, har jeg dog ikke
Forgieves søgt; thi der er Fryd og Anden
I selve Søgningen.

Floristane.

Jeg hæbner mig!

(Forsvinder.)

Agib (ene).

Ha hvilken Qual, at føle sig forfulgt
 Af slikt et unaturligt, hæftigt Væsen.
 Hun skrækker mig dog ei med sine Trudser.
 Hun har forbittret ofte truet mig;
 Men gjør mig intet, hvis hun er forelsket.
 Dog — om saa var! Mit Liv staaer i Guds Haand;
 Uroffelig han har bestemt min Skæbne;
 Men Hjertet haaber paa hans Miskundhed.

(Han læser begejstret udenad af Alkoranen)

Du tvivler, om en Gud nedseer
 Fra Himlen? Ha saa see du op!
 Og sku hans Skyer, sku hans Regn;
 Hans Taager og hans stærke Lyn.
 Blik til de lyse Hvælvinger!
 Og hvis dit Bryst ei frydes end,
 Og føler dybt: Fra Himlen seer
 En naadig Gud med Miskundhed; —
 Da stig paa det forvovne Fjeld,
 Hvor heit hans Ord har Røden byggt;
 Og du, som tvivler, arme Mand!

Medstyrt dig fra den bratte Klint,
 Og vord, hvad før du var, et Støv.
 Og vent der, Støv! til atter Gud
 Ved Dommens tordnende Basun
 Opvinker dig. Thi bedre dig
 Forblive Støv og stælløs død,
 I Allahs Verden; end en Aand,
 Og tvivle frækt, om hist din Gud
 Fra Himlen seer.

(Han gaaer.)

Floristane (kommer frem af Krattet).

Han elsker Ingen; det er mig en Trøst.
 Hvi skulde jeg da harmes, straffe ham?
 Først hvis han mig forkaster for en Aanden,
 Kom da, Skinsyge! du Blaalæbede!
 Og tryk mig til en Tiger fra en Due.
 Før dette skeer — jeg smiler og tilgiver.

(Forsvinder.)

Anden Akt.

Sultanens Gange, som i første Akt.

Amine kommer med Hadscha, sin Pige.

Hadscha.

Nu er vi alt i Agibs Blomsterhauge!
Her vil din Skionhed vinde Fyrstens Hierte.

Amine (bedrøbet).

O sad jeg atter, mat i Solens Brand,
I Drken, paa Kamelens Rng!

Hadscha.

Amine,

Hold op at klynke nu! Man siger Agib
Vil kiobe dig? Det er en deilig Mand.

Amine.

Jeg elske den Bellsstige, som strækker
Sin Attraa til Utallige? Nei aldrig.

Hadscha.

Hvad? Du vil elskes ene?

Amine.

Er den Fordring
Ubillig? Hierte, tænker jeg, for Hierte.

Hadscha.

Du er for stor til end at være Barn.

Amine.

Til barnlig Ufskyld Ingen er for stor.

Hadscha.

Der kommer Slavehandleren, vor Herre.

Slavehandleren kommer.

Bered dig paa at lyde nu, Amine,
Dit nye Herskab! Du er solgt.

Hadscha (hurtig).

Til Fyrsten?

Slavehandleren

(med paataget Eigegyldighed).

Den hun har vraget, vrager ogsaa hende.
Han skænker hende til sin gamle Gartner,
Til Mesrun, som har lang Tid ønsket sig
En flittig Gartnerske til Rosenhaugen.

Amine (glad).

Jeg aander let igien!

Slavehandleren.

Farvel, Amine!

Der kommer Oldingen, dit nye Herskab.

Mesrun kommer.

Er dette min Slavinde?

Slavehandleren.

Ja, min Herre!

Mesrun (venlig).

Mit Barn! vil du vel tiene mig?

Amine.

J gjerne!

Jeg takker Allah som mig skienkte dig.

Mesrun (om Hadscha).

Og denne Pige?

Slavehandleren.

Hun gaaer med i Riobet.

Amine skal ei skilles ved sit Selskab.

Farvel da, begge mine smukke Børn!

(Gaaer.)

Mesrun.

Saa kommer, begge mine Gartnerpiger!

(De gaae.)

Agib

(træder frem af Buxten, klædt som Hyrde; seer hentykt efter Amine).

O hvilken Forskiel er der dog paa Qvinder!
 Men hvilken Talisman gjør Qvinden huld?
 Hvad virker, at hun Mandens Hierte vinder?
 Er det blot Skionhed? Magten? Eller Guld?
 Guld hører Jorden til; Skionheden kommer
 Fra Himlen; den tilhører Qvinden ei.
 I Floristane brænder stolten Sommer;
 Amine — fik Violerne fra Mai.
 Men selv hun har Violerne sig givet!
 Viol er: Uskyld, Gode, venlig Dyd.
 Den smykker hende, den forskionner Livet,
 Naar længst forsvunden er al Sommerpryd.
 Amine hielpeløs — stærk Floristane!
 Her arm Slavinde — hist den rige Fee!
 Dog sværger jeg til Fiskerindens Fane.
 Men ei hun vil den stolte Sultan see?
 Bel, Krone! jeg mig letter fra din Byrde.
 Bel Septer, hvil, — som Himlens Magt mig gav.
 Den unge Fyrste kommer blot som Hyrde, —
 Hans Kongestav er nu en Hyrdestav!

(Han træder tilside.)

Mesrun kommer tilbage med **Amine**; han rækker hende to smaae Vandkander, og siger, med et skjælmst ndmygt Blik paa Agib, uden at Amine mærker dette:

Begynd din Dont, mit Barn! vand disse Roser!

Ved Parken hist du henter Vandet til dem.

(Gaaer.)

Agib (nærmer sig beskedent Amine).

Tillader du en Svend i Haugen her,

Der Gartner er som Mesrun, yndet af ham,

At han maa hilse dig som Broder? Hielp

Dig med at fylde Kanderne med Vand?

Amine.

Hvad hedder du?

Agib.

Mit Navn er Agib, som

Den unge Fyrstes jeg er opkaldt efter.

Amine.

Du kender Agib?

Agib.

Som mig selv. — Du frygted

At blive solgt til ham? En Fyrste, troer du,

Er altid sandfelig og stolt og kold?

Det var dog muligt, at du her tog fejl.

En Drot just burde være Menneſke ;
 Og ſtundom hændes dog vel, at han er det !

Amine.

Å — han er vant til alt for meget Godt.

Agib.

Og ſkulde du vel tro, — det bedſte Gode,
 Der ſporer Ynglingen og modner ham
 Til Mand, — har end ei ſtaffels Agib kiendt ;
 Thi aldrig vandt endnu en Mø hans Hierte.

Amine (afbrydende).

Jeg maa vel vande Bedet ! Solen daler,
 Og jeg maa fylde Kanderne derhenne
 Ved Parken hiſt.

Agib (tager dem).

Jeg fylder dem for dig.

Læg Aaget paa min Skulder !

Amine (gør det).

Det er let !

Agib (med et ømt Blik paa hende).

Ja ! let ſom Himlens Luſt er Elſkøvs Nag.

(Gaaer.)

Amine (ſtaaer henſiunken i et ſtille Sværmeri).

Å hvor her dog er ſmukt ! Det Gaſtiggrønne
 Mig tryller i ſit ſkyggefulde Skied.

Mig synes, jeg har aldrig følt det Skønne.
 Saa stærkt som nu. Min Følelse var død;
 Nu er den vaagnet, som en Fugl, der skuer
 Ud af sin Skal, sit Væg, hvor den var lagt;
 Den fryder sig ved Himlens lyse Pragt,
 Og flager til de søde Purpurdruer.

Barmt folte jeg tilforn kun for det Gode —
 For de uskyldige, de kære Smaae;
 Jeg var saa rolig og saa vel tilmode,
 Naar jeg tilfreds min stakkels Fader saae;
 Men seer jeg Ugib nu — den Rasse, Blide,
 Da blusser høit i Kinden mig mit Blod.
 Jeg ikke veed endnu om han er god; —
 At han er smuk — det fik jeg snart at vide!

(Floristane træder frem bag Amine, uden at denne mærker
 det, og ryster en Balmustængel mod hende; hvorpaa
 der overfalder hende en pludselig Søvnighed. Floristane
 træder tilbage igien.)

Amine.

Jeg er saa træt af Reisen! Jeg vil drømme
 Om Ham, som vaagen jeg i Drømme seer;
 Om Ham, som aldrig jeg forglemmer meer.
 Hans Aand alt fik mig i sit Herredømme.

Til Ly for Solen tiener denne Stamme,
 Som skygger med sit brede Palmehang.
 Indlul dit Barn nu, ved din Buggesang,
 O friske Bæk! du Alnaturens Amme.

(Hun lægger sig ned og falder i Søvn.)

Floristane

(Kommer frem, seer ned i Græsset og vinker, efter en sagte Musik).

Skælbedækte Brilleflange!
 Kom kun frem! Vær ikke bange!
 Vov dig til den smukke Fod,
 Gyd din Gift i hendes Blod!
 Men ei førend du fornemmer,
 At den anden Fod dig klemmer.
 Brilleflange viis dit Mod!

(Hun gaaer.)

Agib

(Kommer tilbage med Vandkanderne, og sætter dem ned, da han
 seer, Amine sover).

Ak! Trætheden har overfaldet hende.
 Det hulde Barn! Besværslig, lang var Reisen,
 Og strax forlanger jeg, at hun skal trælle.
 Beskeden, villig hun adlyder; men
 Naturen lader ikke sig befale.
 Den lukker Diet i den kisle Skumring
 Paa Havens Blomster og paa hende med.
 Hvor sødt hun flumrer!

(Han opdager Slangen.)

Hellige Prophet!

En Brilleflange vikler sig i Ring
Om hendes Fod. Det lader, som den sover.
Ulykkelige! Døden favner dig!

Amine (vaagner).

Hvad kiler mig og trykker mig saa blødt
Det ene Been?

Agib.

For Himlens Skyld, Amine!

Rør — rør dig ei!

Amine.

Hvorfor?

Agib.

En Brilleflange!

(Amine seer den og besvimer.)

Agib.

Nu Alting vundet, eller Alting tabt.
Jeg griber den om Hovedet, saa kan
Den ikke saare mig.

(Han griber Brillestangen tæt omkring Hovedet og vrister den fra Amine's Been; den sprætter i hans Haand.)

Agib (holder den høit i Beiret).

Ha giftige Snog!

Slet saae du dengang Faren i din Brille.

(Slangen sprætter.)

Agib.

Teg skielver! Hvis dens Huggetand mig traf.

(Han gaaer hen til et Træ, med Svamp i Barken.)

Bid Svampen der! Saa bli'er du Giften qvit!

(I det Slangen bider sig fast ind i Træsvoampen, griber Agib sin Dolk med den venstre Haand og skærer Hovedet af Slangen, som bliver siddende i Træet.)

Ha Seier! Seier!

(Han kaster Slangekroppen bort, og toer sine Hænder i en af Vandkanderne.)

Amine (kommer til sig selv igien).

Red mig, Allah! Red mig!

Agib.

Amine! du er reddet.

Amine.

Agib! Agib!

Hvor er den fæle Morder? Har den stukket,

Saa maa jeg døe. Ak rør mig ei, min Ven!
 Thi jeg forgifter dig.

Agib.

Amine ja!

Du har forgiftet mig, med Elskovs søde
 Ulægelige Gift! Men den ei dræber,
 Thi den er Livets Udspring. — Brilleslangen
 Er dræbt. Jeg pristet har den fra din Fod;
 Dens Tand nu stikker dybt i Svampen hist!
 I Græsset sprætter Kroppen med sin Brille.

Amine (omfavner ham).

O min Befrier!

Agib.

Lykkelige Fare!

(Henrykt)

Du har mig kær?

Amine (bekæmper sin Undseelse).

Ja — jeg tilstaaer det kært!

Kort Proven var, men du har lagt for Dagen
 I den, hvad mangan Beiler ei sin Livstid.
 Du vovet har dit Liv for mig; jeg skylder
 Mit Liv igien dig — og min Kærlighed.

(Sukker)

Ak! Den var din, før du fortiente den.

Agib (smilende).

Hvad vover du Amine? Du mig elsker?

Jeg kan ei længer skiule det for dig:

Jeg er ei Gartner, jeg er Fyrsten selv.

Amine.

O Elskte! Fyrste — Hyrde — ligegodt.

Jeg elsker dig som Agib, ei som Fyrste.

Hvor du er, der er Paradis; og Hyrden

I Paradisets Lund var Evas Fyrste.

Agib.

Ei jages vi af Paradis, min Eva!

Thi Slangen ligger allerede dræbt.

(De gaae.)

Skov og field med en luffet Klippehule.

Floristane (forbittret, med Tryllestav i Haand).

Slangen er ei dræbt, du Daare! Snart derpaa faaer du Beviis.

Thi af kraftig Gift den svulmer, jager dig af Paradis.

Slyng du røde Lyn fra Skyens sorte Hal din Slangebugt!

Dræb ham! før han henrykt nyder sine Længslers søde Frugt!

(Betænker sig.)

Nei dog, Lyn med svovlblaae Takker! dræb ei, men forkræk
ham kun.

Endnu ei skal Helten bløde, bedre kommer Hævnens Stund.
Ei i sin Amine's Arme finder han en hurtig Død,
Synker ei med Kiælen Bellyst i den Trøstesløses Skjød.
Hun skal spotte sin Tilbeder, han skal lære, dødt med Skam,
Hvad det er at elske haabløs Den, som kun foragter ham.
Snelt har jeg paa stand det maget, ved min raske Tryllemagt,
At han alt med sin Amine sig forlyster paa en Tagt.
Men Amine fra sit Følge har jeg dybt i Skoven skilt,
Og ved denne lumste Hule Fælden op for Fuglen stilt.
Jeg et Bæger hende fylder, med en saadan Elskovsdrif,
Der kan Hjertets Ild mislede, mens den blænder Diets Blik.
Elske skal hun ham med Omhed, for, med mere pinlig Magt,
Ret hans Barm at sønderlide, naar hun viser ham Foragt.
Revn du nu, du mørke Hule! Alfesløk vær snar og snild!
Dybet's vilde Svovelflamme kiøle dette Hjertes Ild.

(Hun springer Staven, Hulen aabner sig, under Musik. Man
seer en Tryllekiædel hænge over Ilden. Tienstfærdige
Aander, phantastiskt klædte, komme ud og omringe hende
med Sang og Dands.)

Chor.

Hvad har vor Dronning at befale?
 Vi hylde dig, dit Bud er Lov.
 Hvi maner du, fra Biergets Sale,
 Os ud i denne Gederflov?

Floristane.

Ved Sol i Mørkets Gierning øve!
 Jeg stoler paa Jer, uden Frygt.
 Et Eders Kunst kan staae sin Prøve,
 En Kvinde gjør i snart forrykt.
 I hendes Tanker maae forvilde,
 Saa hun sig daarligt skal indbilde,
 At Den, til hvem hun gav sig hen,
 Er en affkuelig Bedrager,
 Som Skikkelsen sig kun paatager
 Af hendes nylig dræbte Ven.
 Nu lader Vand ved Ilden syde!
 Jeg frydrer Eders Tryllegrunde.

Chor og Dands

(udenfor og omkring Tryllekædelen.)

Blusser, i Flammer! og hvirvler, i Luer!
 Rødt under Hvalvingens sodede Buer.
 Damper af Urten den tryllende Gæst!
 Havnens Kraft! Havnens Kraft!

Floristane.

(vinker en smuk Fee hid, der rækker hende en Kurb med Roser).

Først Rosen hin røde!
 Som Kinderne gløde,
 Som Læbernes Ild.
 Dens Duft skal forvirre,
 Og stibt skal hun stirre
 Saa drømmende vild.
 Og snart skal den sætte,
 Ved sørgeligt Sind,
 Sit Blegviolette
 Paa Drømmerstens Kind.

(Hun rækker Roserne til en Alf, som løber ind og kaster
 dem i Rædelen.)

Chor og Dands.

Blusser, I Flammer! etc.

Floristane

(vinker en hæslig lille Trolde, der bringer en Kurb med Ufrugt).

Torne nu og tørre Tidslær
 Blande sig med Rosens Duft.
 Her i Løvet Slangen hvidslær,
 Hentet fra en giftig Rusk.
 Kom du kun, du skønne Snog!
 Du som sniger dig saa klog.
 Du din Vedder mig forunde,
 Modnet i de skumle Grunde.

(Hun rækker Kurven til en Alf. Ufrudtet og Slangen fastes
i Kiædelen, under forrige Chor og Dands.)

Floristane

(vinker en Tredie, med en tredie Kurb).

Nu Valmuen skænke

Sit melede Frø!

Ei meer hun skal tænke,

Forstanden skal døe.

Bildt Hjerte! du banke

Og Breden blot levn!

Saa al hendes Tanke

Bli'er Rasen og Hævn.

Chor.

Blusser, I Flammer! etc.

(Man hører Sagtmusik noget borte og Choret holder pludseligt
inde.)

Floristane.

De komme. — Lukker denne Rude!

Vor Hemmelighed Klippen skjule!

Lad Blomster dække Hævnens Hule!

(Hun gaaer ind i Bierget med Vandlerne. Det lukker sig efter
dem, Indgangen bedækkes med Blomster og Grønt.)

En Flok Jægere komme syngende:

Hvad skønne Toner
 I Skovens Kroner
 Har Hornet vaft!
 Herlige Tugt!
 I munter Klynge
 Vi frøe besynge
 Din Tryllemagt.

Agib (kommer med Følge; forbyder).

O Allah! (Til Jægerne.) Tie, du froletsindige Skare!

Seg aner største Fare.

Imens I muntre synge,

Har sig Amine fiernet fra vor Klynge.

Forgievs hende søger

Mit Tie; sig min Angst alt meer forøger.

(Utaalmodig)

Hvor er Fyrstinden?

En Jæger (kommer).

Høie Drot! mig tyktes,

Som om det hende lyktes

Hist at indhente Dyret og at støde

Det med sit lette Spyd.

Agib.

Saa lad os møde
 Fyrstinden hist! — Jeg har ei Ro, før atter
 Jeg favner dig, min elskte Fiskerdatter!
 Afskyelig Anelse mit Mod vil dæmpe;
 Men — jeg skal den bekæmpe. —
 Lad Hornet atter klinge!
 At Klangen Glæden kan tilbagebringe.

(Alle gaae, under Hornenes Klang.)

Floristane (træder ud af Klippen igien og siger)
 Jeg lukker Hendes Dre.
 Nei! Hornets Toner skal hun ikke høre.
 Men en usynlig Traad hid hende drager.
 Mig gotter hendes Klager!

(Gaaer ind i Bierget.)

Amine kommer vildfareet, med Jagtvaaben.
 Fortvivlet og forvildet! — Agib! — Af
 Hvi var jeg saa forvoven? — Fæle Bildsvin!
 Jeg troer, du var en Trolde, som lokked mig
 Fra Glædens Favn til min Fordærvelse.
 Indviklet staaer jeg nu i Skovens Krat —
 Alt Natten nærmer sig — og ingen Redning!

Floristane

(træder ud af Klippen med et Guldbæger i Haand).

Hvad hører jeg? Hvad lyde her for Suk,
 Hvor Skoven pleier kun at høre Skrig
 Af Mattens Ugler og af vilde Dyr.
 Har hid en fiælen Due sig forvildet?

Amine.

O Allah! hvilken deilig Tomsfru staaer
 Ved Hulens Indgang der, med lange Haar,
 Med gyldent Bæger i den hvide Haand!
 Er det et Støvets Barn? Er det en Aand? —
 Ved du, at jeg forsmægter fast af Tørst?
 Og kom du for at vederqvæge mig?

Floristane (rækker hende Bægeret).

Jeg bringer dig en Styrkedrik, Amine!

Amine.

Tak! Tak! (Hun tømmer hurtig Bægeret og rækker det tilbage.)

Du nævner mig? Du kender mig?

Floristane (sagte).

Alt har jeg vundet Spil! Nu maa hun tro mig,
 Da hun har Tryllebægret tømt. Alt Hiertet
 Er stemt til Strængthed og Forbittrelse. (Høit)
 Amine! Viid: jeg er din gode Engel,
 En Fee, som elskte fra din Fødsel dig.

Snart bringer jeg dig atter til din Fader.
Men en Forbrydelse, begaaet mod dig,
Amine! maa du strængt og modigt hævne.

Amine.

Jeg? Hvilken?

Floristane.

Blev du ikke solgt til Mesrun,
Den gamle Gartner?

Amine.

Jo!

Floristane.

Dg lærte du
Ei strax at kiende Mesruns unge Ven
Dg Medhielp, Agib; der, som han, var Hyrde?

Amine.

Jo!

Floristane.

Du med Rette ængsted dig for Fyrsten;
Det var en Anelse! Thi Fyrsten Agib
Er en saa skummel, fræk Ildgierningsmand,
Som Hyrden Agib selv var god, uskyldig. —
Da Fyrsten mærked, du var angst for ham,
Lod han dig sledsk forelskes i hans Gartner,
Hans Pleiebroder, Sønnen af hans Amme,

Der lignte ham, — den Dnde, — paa et Haar,
 I Legemskjønhed; men kun lidt i Hiertet.
 Derpaa han dræbte Ugib, som du elsker,
 Den ædle Svend, som redded dig fra Slangen, —
 Og gav sig selv ud for den Myrdede.
 O han er en langt værre Brilleslange,
 Hvem kun en mægtig Fee dig frelser fra!

Amine (mørkt grublende).

Der gaaer et Lys mig op; men dette Lys
 Indhyller mig i Gravens Mulm og Mørke.

Floristane.

Naturlig er din Sorg; men har du sørget,
 Da raaber Trost og Hævn.

Amine.

Man siger, at der gives Blomster, som
 Et Døgn kun blomstre; — jeg var sli en Blomst!

Floristane.

Fra Busken falder Rosen, men ei Tornen!
 En Talisman jeg skænker dig, til Hielp,
 En kostelig Rubin. Forvar den vel!

(Hun fæster hende et Rubinsmykke paa Barmen.)

Med den kan du fortrylle dette Rige
 Gaa Ugib, — Undersaatte, — som du vil,

Naar blot du har afbrudt en Myrtegreen,
Dg svunget den til Verdens fire Hjørner. —

Amine.

Hvor heel forandret føler sig min Siæl!
Min Himmel er ei længer lyseblaa.
Nu hylér Storm i Hiertet! Sorte Mizmod,
Som Torden, bygger sine Fæstninger, --
Dg truer med at skyde Torden ned!

Floristane.

Det er din Ugibs Død, som raaber Hævn.
Træf Morderen! Ham ingen Glæde levn!

Amine..

Bee Den, som grumt min Fryd har vendt til Nød! —
Paa Ugib hævner jeg min Ugibs Død.

(Gler bort.)

Floristane.

Fortræffligt! Ha det bli'er et lystigt Spil.
Lad det nu gaae saa galt, som selv det vil.
Ja denne Straf er meer end Død og Grav:
Foragt af Hende, som Han elsktes af!
Af hendes Mund at høre daglig: „Skælv,
Forræder!“ naar Han være vil sig selv;
Dg taale blodigt, uretfærdigt Had
Af Duen, som ngs fiælen ham tilbad.

Det var jo billigt, Agib! at min Magt
Tilstrækkelig hævne maatte din Foragt.

Og — som det Fyrsten gaaer, — flet eller godt,
Hans Skæbne dele maa hans Undersaat.

Jeg stærk nok var, at virke dig til Bæ;
Men end for svag til Virkningen at see.

Maaskee jeg frelste ham, hvis jeg ham saae
I Dødens Maande. Nei! han maa forgaae.

Afsted, afsted! før jeg hans Skæbne veed.

Jeg flygter bort fra min Medlidenhed.

(Hun forsvinder.)

Sal i Sultanens Pallads.

I den aabne Baggrund har man, over et Galleri, Udsigt
til Stadens Taarne, Kupler og Tage. En stor, bred
Trappe leder fra Baggrunden op til Salen.

Agib (kommer fortvivlet med et stort Følge af Hoffolk
og Stadens Indbyggere.)

Chor.

Edle Sultan! dine Dage

Straale solklart for vort Liv.

U! men ængstlig er din Klage.

Vender ene Du tilbage?
 Siig — hvor er din hulde Mage?
 Søger, med forgieves Klage,
 Du den skønne Kongevio?

Agib.

Forgieves, ja! Hun er ei her i Borgen
 Tilbagevendt. Mit sidste Haab forsvandt.
 Forgieves raaber jeg i alle Haller.
 Den tomme Gienlyd spotter mine Qualer.
 Grumt, Skæbne! gav du mig alt Andet, for
 At smerte mig med Tabet af det Bedste.
 D rynker ikke Brynet, gamle Kæmper!
 Jeg skulde vorden Mand og Helt, som I,
 Hvis jeg fik Lov, at være Yngling først!

(Der lyder en stærk Bragen i Borgmuren, som Musikken
 udtrykker. Væggen skilles ad, og Amine træder ind,
 foran paa Scenen, bleg og vanvittig, med flagrende
 Haar og med Tryllestav i Haand.)

Choret.

Himmel! Borgmuren revner!

Agib.

Min Amine!

Amine.

Som en Hævner!! —

Du falske Niding! skiult i Uskylds Larve,
 Som kun paatog dig Agibs Skikkelse,
 Min dyrebare Vens; hvem du har myrdet.
 Men græsselig dig vorde skal din Straf.
 Din pludselige Død er Hævn ei nok;
 Nei, Død i Livet! langsom Kummer's Qual.
 Omskift da strax dig til en Marmorstøtte!
 Men blot fra Hosten til Fodsaalerne.
 Og sid saa der i prægtig Kongesal,
 Som Billedstøtte paa din egen Grav.
 Steenhierdet tryller ikke jeg til Steen,
 Og heller ei dit Ansigt — der fortryller
 Endnu desværre, — som min Agibs Billed.
 (Hun svinger sin Stav, under Trylletoner. Agib bliver en
 Billedstøtte fra Navlen af nedad.)

Agib.

En Fee forstyrre kan Naturens Gang,
 Men Løgn til Sandhed kan hun ei forvandle.

Amine (vild).

Ha lystigt! Fiskerinden blev en Her.
 Den skønneste blandt Mænd, som Jorden eied,
 Er myrdet. — En affkyllig Trolde, hans Morder,
 Har ud sig pyntet med hans fromme Larve,
 Som Dglen kryber i en deilig Musling.

Jeg kunde græde Blod, ifald det ikke
 Var saa uhyre latterligt; — hvis ei
 Min Graad blev lutter Krokodilletaarer. —
 Velan! saa lad nu Spillet gaae sin Gang.

(Hun svinger Staven)

Natur opløs dig! Landet vorde Vand!
 Omskift dig til en Sø, du store Stad!
 Paa dette Pallads nær — en Kongegrav.

(Under frygtelige Toner styrte Vandstrømme fra Himlen.
 Taarnene falde om og Husene skuldes. Alt udenfor
 Slottet, bliver en stor Sø.)

Amine (til Folkesværmene).

J kolde Hjerter, som belee min Qual,
 J har jo dog alt Fiskenes Natur,
 Og haarde Skæl bedækker Eders Bryst;
 Saa styrter ud i Søen! Boder Fiske!
 Der tumler Jer i grumset Element!
 For reen, for Jer, for god er Himlens Luft.

(Under Musikens vilde Toner styrter Folkesværmene paa
 Amine's Bud ned og springer i Søen. Hun forsvinder
 giennem Væggen.)

Agib

(strækker fortvivlet sine Hænder mod Himlen).

Her sidder nu en Tyrste paa sin Trone!
 O Himmel! hvilken Skæbne ligner min?

Tredie Aft.

Ved Sandibs Fiskerhytte.

Sandib sidder og skriver paa en Tavle.

Lolo leger med Smaastene.

Sandib (i dybe Tanker).

Hvis stærke Følelser, som hæftigt røre
Dybtfaaret Hierte Dag og Nat, formaae
At smedde stakkels Fisker om til Digter,
Da er den trøstesløse Sandib Gen,
Som vrider Hænder over Barns Forliis!

(Han staaer op og læser, hvad han har skrevet)

Dybt i Jorden hvile,
Hustru! dine Been;
Der hvor Grædepile
Staae ved Gravens Steen.

Moder fik vi atter,
 I en Søster kjær;
 Hun var meer end Datter,
 Hun blev Moder her.

Af hvor er Amine?
 Er hun ogsaa død?
 Slukte Længsels Pine
 Kindens Rosenglød? —
 Ei hun sank i Mældet,
 Hun betvang sin Skræk.
 Hun blev solgt for Guldet,
 Til en Røver fræk.

Langt fra Hjemmet drager
 Hun paa sin Kamel.
 Trøstesløse Klager
 Blev kun hendes Deel.
 Bittert Taaren bader
 Hendes ædle Bryst.
 „Fader! grumme Fader!“
 Lyder hendes Røst.

„Du som ømt mig trykte
 Til din Barm hver Dag,
 Naar Amine søgte
 Dine Favnetag;
 Kjæreste blandt Piger
 Heed hun da; — men nu?
 Hvordan blev en Tiger
 Af en Fader du?“ —

Tiger? — Du fornærmer!
 Tigeren er tro,
 Tigeren bestærmer
 Sine Unger jo;
 Tigeren ei vælger
 Malmet for sit Kulb;
 Tigeren ei sælger
 Sine Børn for Guld!

Lolo

(som har sluppet sit Legetøj og er kommet hen og hørt paa ham).

Min Fa'er!

Sandib.

Min Lolo!

Lolo.

Lolo er bedrøvet.

See! han har Band i Dinene.

Sandib.

Hvorfor?

Lolo.

For det du læste var saa sørgeligt.

Sandib (affides).

Han snapper hvert et Ord. (Høit.) Hvad ved du alt
 Om Sørgeligt? Hvad læste jeg?

Lolo.

Det var
Umine — det var om min stakkels Søster.

Sandib.

Hvad hun?

Lolo.

At hun sad borte paa Kamelen,
Og græd, og kom ei mere.

Sandib.

Vær kun rolig!

Lolo.

Nei! jeg er saa bedrøvet her i Hytten,
Fra den Tid, hun er borte. Du har lovet,
At hun skal komme; men hun kommer aldrig.

Sandib.

Hun kommer nok!

Lolo.

Ja, hisset hos Vor Herre!
Men jeg vil ikke komme til Vor Herre;
Saa skal jeg puttes i den sorte Jord.

Sandib.

Ei Alle puttes i den sorte Jord.
See rundt omkring, hvor herligt Alting groer!

Min Dreng, jeg maa i Nat forlade dig.
 Imorgen fisker jeg, før Sol staaer op,
 En Miil herfra, hvor der er flere Fiske.
 Jeg kommer snart. Hør først din Aftenbøn,
 Før jeg forlader dig, og saa iseng!

Lolo knæler og Sandib beder.

See ned i Naade, Himlens Fader!
 Til Fiskerhyttens ringe Tag.
 Endt atter er en Livets Dag,
 Din skionne Sol vor Jord forlader.
 Men ei, fordi sig Dagen fierner,
 Har Haabets Sol min Siæl forladt;
 Jeg veed, at giennem Tidens Nat
 Jeg skuer Evighedens Stierner.

Hvo staaer vel reen for Allahs Trone?
 Hvo synker ei for Almagts Fod?
 Dog ærlig Anger, kraftig Bod
 Kan Svaghed og kan Synd forfone.
 Blæss vilde Storm paa Livets Bove,
 Bor, skarpe Torn paa Tidens Bei!
 Barmhiertigheden slumrer ei!
 Den vaager — jeg vil roligt sove.

(Faderen tager Drengen i sine Arme, kysser ham, og sætter ham ned. Lolo kysser hans Haand og løber ind i Hytten. Sandib tager sit Næt af Muren og raaber)

Pas paa de Smaae imens !

Lolo lukker Hyttedøren lidt op og svarer raft).

Det skal jeg nok !

(Sandib gaaer. Lolo lukker Døren igjen.)

Floristane kommer med **Havfruen** fra Stranden.

Floristane (stolt og vred).

Hvi dvæler du bestandig her ved disse Fiskerhytter,
Og Bølgen i sin raske Flugt med Grus paa Stranden bytter?
Hvi svømmer du ei fiæk og fri derude, for at beile
Til Roes, med stolteste Fregat, som bedst forstaaer at seile?

Havfruen.

Tilgiv, o mægtigstore Fee! din ringe Tienerinde.
Jeg frygter ei for Bølgen, ei for stærke Hvirvelvinde;
Men Havet er en øde Mark, hvori kun Tanget voxer.
Her brøle fromt i høien Græs de mørkebrune Drex,
Her quiddrer Fuglen fra sin Dvist, her spredes Blomsterduften,
Her stiger milde Skorsteensrøg fra Hyttens Tag i Lusten;
Her synge Fiskerpigerne, hvor Lundens Løv sig frølle.
Hist suser det uhyre Hiul i Evighedens Mølle.

Det er saa mørkt og koldt, hvor dybt Korallen Grunden
maaler ;

Man længes efter grønne Jord og efter Solens Straaler.
Da fryder mig, at sætte mig paa Stenen, nær ved Landet,
Og stundom lidt at sole mig blandt Sivene paa Sandet.
Mig Fiskeren gaar trygt forbi, med sine Morgensange ;
Det glæder mig, at Fiskeren er ikke for mig bange.
Men komme Børn og rædde Møer fra Markens grønne Høie,
Da plumper jeg i Vandet strax, med Taaren i mit Øie.

Floristane.

Du lyver ! det er ikke sandt. Jeg har det mærket længe,
Hvordan den lille Fiskerdreng du ofte bringer Penge.

Havfruen.

Jeg bringer ham dem ikke selv ; men jeg er hans Veninde ;
Jeg lader stundom ham lidt Guld blandt Riselftene finde.
Hans Fader er uheldelig, han har sin Datter mistet ;
Hvis fattigdom ham piinte til, — da blev for haardt han
fristet.

Floristane (spodst).

Medlidenheden morer dig? Den mig ei meer forlyster ;
Thi jeg er flygtet bort fra den, i Hast fra fjerne Kyster.
Stik du kun ned til dine Skær, hvor Bølgestøien runger !
Jeg skænker ogsaa Lolo Guld — og Vandet i hans Lunger !
Lidt Grumhed stundom mere kan, trods Hjertet og Forstanden.
Den ene Skabning lever jo i 'Verden af den Anden !

Desuden hviler Lolo bedst dybt under Sivets Blade ;
 Thi mig en hæslig Drøm har sagt: den Dreng mig kunde
 skade!

Jeg maner ham til Stranden ud. — Han vil i Hytten sove ;
 Men bedre slumrer han paa Steen, dybt under Havets Bove.

(Hun gaaer hen til Hytten, skriver Tegn med Fingeren
 paa Døren og vinker.)

Havfruen (sagte).

Åh arme Lolo ! stakkels Barn ! Fordærbelsen dig truer.
 Mit Bryst, bedækt med haarde Skæl, dog kærtligt for dig
 gruer :

Hun mægtig er, langt meer end jeg ; hvó kan mod hende
 kæmpe ?

Maaskee dog med Forsigtighed jeg kan din Fare dæmpe.
 Jeg skiuler mig bag vaade Tang, for alting der at mærke.
 Hvi er den Gode tit saa svag imod den onde Stærke ?

(Hun synker i Vandet.)

(Naar Floristane har gjort sine Besværgelser ved Hytten,
 gaaer hun hen og dukker selv ned i Vandet.)

Lolo (kommer ud af Hytten).

Jeg glemte, før jeg gik tilsengs, om ei
 Endnu jeg kunde finde mig lidt Guld.
 Det er saa længe siden, jeg fandt noget,
 Og Fader bli'er saa glad, naar jeg det bringer.

At det var rart, ifald jeg kunde møde
 Ham strax imorgen, naar han kommer hjem,
 Med fligt et deiligt lille Stykke Guld.

(Bliver Floristane vaer i Bandet.)

Ei hvilken deilig Havfru sidder der!
 Langt mere smuk, end den jeg før har seet.
 Men skjøndt hun er saa smuk, gjør hun mig bange.
 Hun skrækker mig! skjøndt hun seer venlig paa mig.

(Han kryber op i et Træ. Skjønne Toner lyde.)

Floristane

(Stiger op af Bandet og gaaer hen under Træet til Lolo).

Yndige Glut! som saa rødmostet hænger
 Tungt, som en Fugl, paa den gyngende Green;
 Ei kan jeg tvinge min Fristelse længer,
 Havfruen lokker du ud til sin Steen.
 Skjønt, som Murikler, dig Lokkerne kruses,
 Spaltede Kirsebær ligner din Mund;
 Følg mig til klare, foralrøde Grund!
 Der skal du gæstes og der skal du huses.

Lolo (i Træet).

Ja det var rart! Men jeg kan ei forlade
 Min Fa'er og mine stakkels Sødsfende.

Floristane.

Ofte du hist om din Fader skal drømme.
 Han skal besøge dig tit, hvor du boer;
 Hvor over Perler Smaafiskene svømme,
 Deilige Snog om Krystallen sig snoer.
 Pleies du skal i en skyggefuld Have,
 Alt skal du faae, hvad behager dig bedst.
 Volgen og Binden skal vorde din Slave;
 Skildpadden Bogn og Delphinen din Hest.

Lolo.

Nei, nei! Hver Dag jeg venter Søster hjem.
 Hvad vilde min Amine sige, hvis
 Hun kom igien og ikke fandt sin Lolo?

Floristane.

Dybt i sit Fangetaarn sidder Amine;
 Taarnet er flebet af klar Diamant.
 Ofte hun smiler med veemodig Mine,
 Hvergang du leger ved Havbreddens Kant.
 Tydeligt seer hun sin Lolo paa Landet.
 Til til din Søster, og end hendes Nød!
 Slipper du Grenen og springer i Vandet,
 Synker du flux i den Elskedes Skød.

Lolo.

At jeg faaer saadan Lyst! Men er det sandt?
Saa send Amine heller op til mig!

Floristane (sagte).

Jeg maae gaae lidt tilbage,
Amines Skikkelse mig at paatage.

(Musik. Hun synker i Bølgerne, derpaa stiger Amines
Billed frem igien.)

Amines Billed i Vandet.

Rom, Lolo! See her er jeg!

Lolo.

Er du der

Min Søster? Min Amine! Er det dig?

Amines Billed.

Spring ud til mig i Vandet!

Lolo.

Hvordan kommer

Jeg op igien?

Amines Billed.

Du kommer op igien

Snart af dig selv, og svømmer let paa Bølgen.

Lolo.

Nu da i Herrens Navn! der har du mig.

(Han flavrer ned af Træet, løber til Estranden og springer i Vandet. Følgerne flaae sammen over hans Hoved. En Skoggerlatter lyder hen ad Havfladen. Kort derpaa stiger Havfruen op af Havet med Lolo i sine Arme; gaaer frem paa Skuepladsen og seer sig frygtssom om. Alt dette maler og udtrykker Musikken.)

Havfruen.

Er hun borte? Hun forsvinder
Hist i Luften som en Sky.
Elskte Barn, med blege Kinder!
Er der intet Haab paa ny?

(Hun lægger sin Haand paa hans Bryst.)

Allahs Godhed være lovet!
End dit lille Hjerte-flaer.
Læg imod mit Bryst dit Hoved!
Snart din dybe Søvn forgaaer.

(Betænker sig.)

Men — hvis Feen skulde søge,
Fandt ham reddet her ved mig? —
Det vil hendes Harm forsøge,
Gyseligt hun hævner sig!
Nei! jeg vil paa Strand ham lægge,
Bag en Dvæse Sand og Tang;
Riøle Blade skal ham dække,
Skjærm for Sol og Stormens Gang.

Saadan han med røde Kinder
 Slumre, til hun flyer sin Bei.
 Naar saa smuk ham Sandib finder,
 Torder han sin Lolo ei.

Vel det volder Faderkummer —
 Kort dog bli'er hans Barm beflemt.
 Lolo vaagner af sin Slummer,
 Naar ham Feen har forglemt.

(Hun lægger Barnet i Siv og Tang og flyder bort paa Havet.)

Abubekr (kommer med flere Fiskere, der gaae hjem
 til deres Hytter, og finder Lolos Lig).

Abubekr.

Der Bølgen atter skyllet har fra Stranden
 Et lille Lig. Ulykker skeer hver Dag. —
 Ak! det er Lolo. — Sandib! gamle Ven!
 Har atter Skæbnen truffet dig, som Job?
 Amine først, og nu den kære Dreng! —
 Ha Brødre! lad os see at fjerne fra ham
 Den bitter Qual — i Aften i det mindste.
 Han gaaet er fra Leiet ud at fiske
 Ved Morgengry, han kommer ei i Nat.
 Ulykken kunde knuse ham tilsidst,
 Hvis Slaget rammed ham uforberedt.

En anden Sister.

Ei Drengen end er død. Han slumrer jo
 Med røde Kinder. Bandet har ei fyldt
 Hans Lunger; men dog ubevægelig
 Han ligger som af Bort det stive Billed.
 Han aander heller ei.

Abubekr.

Et selsomt Under!

Han er ei druknet, Kiortelen er tør
 Og Haaret med. Han sover smilende.
 Lolo! Vaagn op! Vaagn op! Han vækkes ei.
 Vi kan ei jorde ham, men vi vil bære
 Ham hen i Fjeldets lune, luftige Hule.
 Did vil vi siden sende vore Qvinder
 Med Lægemidler, med al mulig Hielp.

(Fiskerne skynde sig at gjøre en Baare af Klarer, sammen-
 flættede af Siv, hvorpaa de lægge Lolo.)

Abubekr.

Sov, hulde Dreng! i Søvnens Arme.
 Din Grav er aaben; stor og luun.
 Du slumrer, som paa Dødens Duun,
 Og slagred fort i Solens Varme.

O vend til elskte Faderarme!
 Før Israfil med sin Basun
 Opvækker Alle fra det Døde,
 Til Evighedens Morgenrøde.

Stivt udstrakt paa den haarde Lilie
 Han har sit muntre Dje lukt;
 Dog er ei Ungdomsrosen slukt,
 Ei veget end for Dødens Lilie.
 Hviloet være Allahs Villie!
 Thi ham tilhører modne Frugt.
 Men — tungt, naar Knup fra Træet falder!
 Og Barnet i saa spæd en Alder!

Maa alderstegen Olding blegne,
 Med Viisdoms Blik, med sølvgraat Haar,
 Da rørt du ved hans Leie staaer,
 Men seer ham fro i Døden segne;
 Du veed: I Evighedens Egne
 Ham blomstre skal en bedre Baar.
 Kun Dødens Slummer ham forstærker,
 Han lever end i Slægt og Værker.

Men — visner paa sin tynde Stængel
 Den unge Rose, neppe fød,
 Og blegner i sin Moders Skød
 Uskyldigheds og Jordens Engel — !
 Ak! — at en Engel vorder Engel,
 Ved Lidelsen af bittre Død —
 Det kan ei Hjertet tilfredsstille,
 Da maa den hede Taare trille.

O Allah! huld du os beskytte
 De elskte, dyrebare Smaae.
 Til Guld forvandle de vort Straa,
 De gjør et Pallads af vor Hytte.
 Hvo vilde vel sin Lolo bytte,
 For al den Skat, som findes maa?
 Ved vore Børn har du os givet
 Det sande Himmerig i Livet.

(Fisken bære Lolo bort.)

Affides Strand med Klipper.

Sandib (med sit Næt).

Det været har en Storm i denne Nat,
 Som skulde Verden undergaae. Nu kiender
 Jeg atter neppe Skæret, Bankerne;
 Thi der er væltet store Stene did
 Fra Dybet. Her er fuldt af Tang. Maaskee
 Bli'er Stranden ubeqvem til Fiskeri
 Fra denne Nat. — Jeg maa dog prøve Lykken.

(Trækker sit Næt op og seer deri.)

En Ælsbeenrad? Stakkels, blinde Æsel!
 Hvorledes er du plumpet ud i Vandet?
 Det var jo ingentid dit Element!

(Han renser Nættet.)

Dg dog — dog hvilte du meer roligt der,
 End paa det faste Land, du stakkels Æsel!
 Dig haaner ogsaa Mennesket — den Æsel;
 Dg burde falde dig en ærlig Ven;
 En Lærer i beskeden Taal. Jeg siden
 Skal grave dig en Grav ved Pilen hist,
 Du nyttige Medborger du, i Staten!

(Kaster Nættet ud.)

Nu anden Gang! Ha Lykke! staa mig bi.

(Her begynder Musik, sagte, som et sig nærmende Uveir,
med fiern Torden.)

Sandib.

Jeg troer det tordner, jeg maa skynde mig.

(Han trækker Rættet op.)

Ei! det er tungt — heel tungt. Hvad kan det være?

Et Skrin? Et Skrin af Malm! Tilluft, forseiglet.

Ha Hurra! du har giort din Lykke, Sandib!

Jeg aabner Laaget med min Goldekniv.

(Musik. Det tordner, lynner og bliver mørkt. En Røg
stiger ud af Skrinet. Naar Tonerne tie, hører man
følgende Ord:)

Ha forbandede Fængsel, du!

Knugt i Mulm, inden din Malmvæg

Leed hvert Ledemod pinlig Qual,

Karrigt berøvet Solens Lys,

Og den friskvederqvægende Luft.

Steds kun fastere trængt; stedse forhaanet af

Bølgens Slag, og den skurende Steen,

Vidt henskummende Hav! i dit Purpur.

(Vilde Toner.)

Sandib.

Hvad hører jeg? O Allah! Muhamed!

(Det bliver lyst.)

Anden Umgiad fremtræder i naturlig Størrelse,
med store Binger, og strækker sine Arme mod Himlen.

Salomon! Salomon! store Prophet!

Jeg raaber om Naade!

Aldrig Umgiad trodser dig meer,

Adlyder blindt

Dine Befalinger.

Sandib.

Mit Syn forvildes og forvirrer mig.

(Han løber frem paa Skuepladsen.)

Anden

(følger ham med langsomme Skridt, og siger rolig; naar han staaer
for ham).

Nu siig mig Maaden, Fisker! Din Henrettelse

Dig forestaaer, men vælge kan du selv din Død.

Sandib.

Hvad hører jeg? O Allah! Du vil dræbe mig?

Anden.

Jeg lovet har dit Drab og holder ærligt Ord.

Sandib.

Afskyeligt er dit Lovte; meer din Ærlighed.

Aanden.

Viid, Dødelige! her du seer for dig en Aand.
 Fra Verdens første Tider stormed Umgiad
 Paa bratte Klipper, leged med Steenegene,
 Slog Fossens hvide Skum i Porphyrbækkener,
 Og rysted Biergets Ceder. Naar ham Hyrden saae
 I Dalen, saae ham Jægeren fra Klippens Rand,
 Paa Skyens Drage ride giennem Lustens Drk,
 Da gyste de; de vidste jeg var lunefuld. —
 Saaledes fandt jeg, stormende fra Fjeld til Fjeld,
 En deilig Fee, af yngre Jetteslægt end min;
 Fra Verdens mere blide men fordærvede Tid,
 Da Skønhedslisten bandt Titaners Ræmpekraft.
 Hun fængslede ogsaa mig; den Eledske fanged mig
 I sine Garn. Jeg hendes blev; men hun ei min;
 Hun troløs var, som Havets Skum, hvoraf hun steeg.
 O Daare! see da raabte jeg med Hidsighed
 Forbandelser mod Himlen og mod Salomon,
 Den Aanders Konge; nævnte frækt hans store Navn,
 Det Navn, som ingen Tunge spotter straffeløs.
 Og pludselig al Eblis, af Seraphen, fast
 I Haaret greben, droges jeg fra Vaarens Lund
 I Hav. Han præssed mig i dette Kobberskrin.

Saadan jeg laa trehundred Aar paa Havets Bund,
Mit Fængsel mig, min Skændsel og min Dval bevidst.

Sandib.

Du stakkels Aand! Da faldt dig Tiden grusomt lang.

Aanden.

Jeg laa det første hundred Aar med rolig Taal,
Og haabed Naade, — ha! som ikke vistes mig.
Da loved jeg det Menneſke, som frelste mig,
Golkondas Diamanter, Indiens røde Guld.

Thi Dødeliges Haand formaaer, hvad Aanders ei:
At løfte dette frygtelige Ristelaag. —

Men Ingen kom. Aarhundred svandt. Da bød jeg høit
Min Frelser Throner, Persiens skønne Kongestol,
Arabiens Herskab; meer: at vorde Taterchan
Og Indiens Mogul. Ingen kom! Min Grav af Malm
Stod glemt og ubevægelig. Tit troede jeg

Min Redning nær, naar Hvalen — han, den Eneste
Blandt Fisk, som voved sig saa dybt, berørte med
Sin Finne Laaget; — men kun meer han feied det
Fra Haabets fjerne, sommergrønne Blomsterstrand.

Og sammenknugt, som i sin snevre Perleskal
En Østers, laa jeg Haanede. — Da svor jeg vildt
At Den, som nu min tunge Slavelænke brød,

Den altfor sene Nøler, skulde Døden døe,
 Og ene nyde Dødens Balg til Findeløn.
 Knap svor jeg Eden, for et rædsomt Tordenskrald
 Lød over Havet; Regnen faldt, som Fos fra Fjeld.
 Da styrted Havuhyrerne til dyben Grund;
 I deres Skræk de søgte Ly, og knugende
 Hinanden i den bratte Fart, jeg mærkte grant
 Liigkisten skubbes nærmere til Kysterne.
 Saaledes har du fisket mig. — Jeg skylder dig
 Din Findeløn; mig selv at holde tro min Eed.
 Thi siig mig, Fisser! — hvormed skal jeg dræbe dig?

Sandib.

Med Alderdom!

Aanden.

Ha spot mig ei, Dumdriftige!

Sandib.

Hvad vover jeg, saafremt du dog vil dræbe mig?

Aanden.

Vel sandt! Din hele Rigdom er et usselt Liv.
 Tak mig, som skiller snelt dig ved en mejsom Last.

Sandib.

Da blev det sikkert første Gang, at man med Tak
 Belønnet Utaknemlighed.

Anden.

Ha, vælg din Død!

Dg spild mig ikke Tiden med Beflagelser.

Sandib.

Jeg har alt valgt, og sagt dig Valget: Alderdom!
 Ved Salomon, den Mægtige, du frygter for,
 Jeg vælger ingen anden Død.

Anden (fortrædelig).

Ha, gives der

Saa glat en Snog, som Menneskets Spidsfindighed?

Sandib.

Belan?

Anden.

Belan! Jeg seer, du vundet har din Sag.
 Lev, Svage! da, som foretrækker usselt Liv
 For hurtig Død.

Sandib.

Hvor vil du hen?

Anden.

Forlade dig.

Sandib (sagte).

Jeg maa dog see at fange ham! Han stikker just
 Ei dybt i Skarpsind, mærker jeg. Maaskee ved ham
 Jeg gjør min Lykke, faaer mit elskte Barn igien.

(Høit, med paataget Eiegenlydighed.)

Farvel, du sæere Mand! som vil indbilde mig
At jeg dig drog paa Landet, i mit Fiskergarn.

Manden.

Indbilde? Tvivler Drimen om min Sanddruhed?

Sandib.

Jeg troer, du driver Spot med den Enfoldige.

Manden.

Hvad? Har jeg ei den Trøst engang paa al min Nød,
At man beundrer mine Qualer? Skal jeg end
Foragteligt kun holdes for en Løgner her?

Sandib.

Hvor kan jeg troe det Tertejn, som jeg selv ei saae?

Manden (utaalmodig).

Jeg siger dig, det er dog saa.

Sandib (trækker paa Skuldrene).

I Allahs Navn!

Jeg maa vel tro dig nu, — det byder Høflighed.

Manden (vred).

Saa see da selv, du Bantro!

(Musik. Torden og Lyn. Man seer en Røg, det bliver
mørkt; derpaa lyst igien.)

Aanden (fra Skrinet).

Troer du nu mit Ord?

Sandib (smækker hurtig Laaget i).

Nu troer jeg dig.

Aanden.

Luk op igien!

Sandib.

Du er saa stærk,

Prøv selv derpaa!

Aanden.

Jeg har jo sagt: jeg kan det ei.

Sandib.

Saa sov endnu en Middagsføvn trehundred Aar,

Til du en Taabe finder, Uforskammede!

Som lader dig af Fælden smutte.

Aanden.

Gode Mand!

Du spøger sikkert.

Sandib.

Nei, jeg er alvorlig stemt.

Aanden.

Luk op! Jeg skænker Alt dig, hvad du ønsker dig.

Sandib.

Og hvad forsikrer her mig om din Ærlighed?

Anden.

Mit Ord!

Sandib.

Dg at du heller ei vil hævne dig?

Anden.

Mit Ord!

Sandib (sagte).

Hans Ord? Det holder han; thi ene det
Har reddet mig den første Gang (høit).

Belan vær fri!

(Musik. Torden Lyn og Mørke; Lyst igien.)

Anden

(er imidlertid steget ud af Skrinet; han tager det op i en
Kiæde som findes derved, og hænger det som en Taske
paa Ryggen.)

Sandib.

Hvad gjør du?

Anden.

Skiller Diet ved et ukiert Syn,
Dg giemmer denne Fælde til en anden Fugl. —
Forlang! Jeg skaffer Alting, hvad du ønsker dig.

Sandib.

Saa kan jeg vorde Konge nu i Persien,
Stormogul selv i Indien, eller Taterchan?

Aanden.

O ja! Jeg henter Kronerne.

Sandib.

Umag dig ei!

Saa heller dog, naar galt skal være, Fisker kun,
 End Verdens Drot; det blev for tungt et Arbeid mig,
 Og sikkert dog alligevel for slet bestilt. —
 Men skionne Qvinder skaffer du?

Aanden.

I Dverflod.

Sandib.

Kan du opvække Døde, hist ved Klippen, hvor
 Min Hustru sover?

Aanden.

Nei, det kan kun Israfil,
 Ved Dommedagsbasunens mægtige Robberklang.
 Skindøde kan jeg vække. See! der er din Søn.
 Din Nød er endt, før selv endnu du kiendte den.

Lolo (kommer løbende og omfavner Sandib).

God Morgen, Fader! Himmel, hvilken mægtig Aand!
 Med Vinger paa!

Aanden.

Din Redningsmand, som frelste dig

Fra Floristanes Tryllekunst og lumske List.
 Selv falde skal hun i det Garn, hun knytted dig.

Sandib.

O du, som skaffer Fædre deres Børn igien,
 Siig! tør jeg haabe Hielp af dig, fremdeles tro?
 Og finder jeg den Datter, Skæbnen røved mig?

Aanden.

Hvad Skæbne? — Egen Brøde!

Sandib.

Jeg tilstaaer dig det.

Men hvis dyb Anger kan forsoner —

Aanden.

Kom mig ei

Med smukke Taler! Svaghed kan ei røre mig.
 Men Løftet har jeg givet alt, at hielp dig.
 Og heldigt træffer det sig; thi jeg hævner mig
 Paa min troløse Hustru, mens jeg skaffer dig
 Din Datter, friet fra Banvid, samt en Svigersøn,
 Hvem Floristanes Leflekunster stranded paa.
 Saa følg mig, Fisker! dristig kun til fjerne Strand.
 Jeg paa min Binge tager dig; lang Veien er.
 Du fiske skal forunderlige fiendne Fiske
 Til Nabokongen, stifte Venfkab først med ham,

Og derpaa, i Staldbroderskab med unge Drot,
 Den bedste Fisk dig fange, som du ønsker dig.
 Men Lolo tager ogsaa jeg paa Vingen med;
 Den lille Dreng skal hævne mig, — sig selv — og dig!

(Han stiger i Luften med dem.)

Lolo (raaber).

O det var deiligt! Jeg kan flyve som en Fugl!

(De forsvinde.)

Fierde Akt.

Et stort Kjøkken.

Paa Skorstenen i Baggrunden, brænder Ild.

Overkøgemesteren i Galla, omringet af Kjøkken-
personalet; alle i deres bedste Klæder.

Overkøgemesteren (med Gravitet).

Mundkokke! Mesterkokke! Vakke Drengel
Forsikkert om den Dannished, den Iver,
Hvorned ved alle Leiligheder I
Anvende Stegevend'ren, Spætkenaalen
Til Statens Tjeneste, — jeg kalder Eder
Idag til med fordoblet Nidkærhed
At spænde Kraften an; saa at den Ild,
Der brænder her paa Fædrelandets Alter —

(Peger paa Skorstenen)

Maa gnistre med anstrenget Virksomhed.

See! Sagen, Børn! er korteligen denne:

En fornem Herre hist fra Frankistan,

Er kommen til vor Sultans Hof; vor Sultan

Vil more ham paa alle mulige Maader.

(Til Røffedrengene)

Men I maae ikke fnise, naar I see ham!

Thi vistnok — han er ikke klædt i vor Smag;

Uf Filt en Trekant strutter ham paa Hov'det,

Med Guldgalloner; falske Haar og Lokker

I Meel indsolet og i Svinesidt,

Neddingler ham ad Nakken. Kiolen strutter

Med Skjoderne, som Vinger paa en Struds.

Et deiligt Stegespid ved Siden gynger

Uf blankpoleret Staal.

Mundkoffen.

Dg han skal mores?

Overføgemesteren.

Ja! derfor er han kommen til vort Hof.

Ei sandt? Den Fisker, som i Aften bragte

De sæere fire Fisk: en guul, en blaa

En rød, en sølverhvid, — har været her

Igien, og solgt os andre Fire flige?

MundKoffen.

Men de var dyre. Firehundred Bahams.

Overkiøgemesteren.

Det er jo Røverkøb for slige Fisk!

MundKoffen.

Men hvis det gaaer med dem, som med de Første?

Saa faae vi af dem ikke mindste Nytte.

Du veed jo: neppe var de lagt paa Risten,

Saa sprang en deilig Fæ af Skorsteensvæggen,

Dg slog paa Fisken med en Myrtegreen.

Da reiste de sig op og sang en Vise,

Den Hvide som en ægte Muselmannd,

Den Blaa som Christen, som en Ildstilbeder

Den Røde, men den Gule som en Jøde.

Dg derpaa jog hun dem af Røsknet ud,

Hvor de forsvandt som Avnerne for Binden.

Overkiøgemesteren.

Men, kære Mundkø! det er netop jo

Det skønne Skuespil: Ei blot til Lyst,

(Jeg mener for Aktørerne, som ristes,)

Der, efter Sultans Bud, skal spilles om.

Knap meldte jeg vor Hersker dette Fæspil,

Saa fik han Lyst dertil at være Vidne.

Dg Frankergæsten kommer ogsaa med.

Men da det blotte Feespil varer kort,
 Og Feen neppe sees, før hun gaaer bort,
 Maae vi forsigtigt fylde Tiden ud
 Med noget Meer. Jeg som bestandig tænker
 Paa, hvad der muligt kan forsøge Fester,
 Har faaet nogle Dandsere herhid.
 Af dem faae vi et skønt Springom at see.
 I andre Røsknets rette Personale,
 Med Been saa stivnede som Stegespid,
 I maae beskedent trække Jer tilbage.
 I synge Choret! — Hvad jeg vilde sige —
 Musiken maa begynde strax. Den vil
 Vist vinde Frankerens Beundring; thi
 Han holder af den tyrkiske Musik.
 Man siger, den er indført i Europa;
 Og I kan troe, det varer ikke længe,
 Saa hedder det: Jo mere Støi, jo bedre!
 Derfor, I Røskkendrenge! kan I gierne
 Med Drer slaae paa Kasserollerne,
 Og rasle med Dørslag og Stegevendre.
 Men hvor er nu det Skærmmbret, som skal sættes
 Og skiule Rokken først med Fiskene,
 Til de har faaet nok? Bring os det hid!

(En Kog stiger op i Skorstenen, med de fire Fiske paa en Rist. Skjærmbrættet sættes for Skorsteensaaabningen.)

Overkøgemesteren.

Ideen er af mig! Original —
 Aldeles splinterny: To Engle, nemlig
 Med grønne Krands, blæser i Basun.

(Larm udenfor.)

Der komme de. Nu synger Choret, Børn!

(Sultanen kommer med Følge. Den fornemme Franke, klædt i Hofdragt fra Ludvig den Fiortendes Tid, med Hat paa Hovedet; hans Secretair følger, med Hatten af. Sultanen sætter sig og indbyder den Fremmede til at tage Plads hos sig.)

Chor.

Store Muhamed! i Fare
 Tag den største Sultan vare.
 Han til Muselmandens Vre
 Krigens Hielm og Glavind bære,
 Ja paa Stormens Vinger gaae!
 Gid hans Aar saamange blive,
 Som en Baar kan Blomster give!
 Lad hans Brede ligne Torden!
 Naar han byder, hele Torden
 Laus med Skælven for ham staae.

(Dands.)

Franken.

Sublimt, i Sandhed! Herligt og sublimt.
Jeg havde aldrig troet at ogsaa Smagen
Saavidt var kommen alt i Asien.

Sultanen.

Saa har man ogsaa flige Ting hos Jer?

Franken.

Hvad har man ikke der? Der har man Alt. —
I Sandhed — jeg beundrer denne Engel,
Som blæser i Basunen. Hvilket Udtryk
I Rieeverne! Hvor de staae spilede.
Den Unden griber sig saa stærkt ei an.
Det kalder jeg Nuancer, Dvergange.
Og denne Palmegreen! Og saa Musikken!
Den uforlignelige Skralden, Raslen.
Den lille Pige gaaer paa Tæerne,
Saa herligt, som den allerbedste Kat.
Og Han, der, dreier sig som Spindekone.
Bestandig om paa eet og samme Been.
Saavidt har vi det ikke bragt hos os; —
Men hi! Det kommer nok, det kommer nok!

Sultanen (til Overføgemesteren).

Jeg længe, Hassan! efter Underværket.

Overføgemesteren.

Strax, ædle Herre! (raaber) Tager Skærmen bort!

(Skærmbrettet tages bort. Koffen staaer i Skorstenen med en Rødgaffel i Haand. Risten med Fiskene er sat over Ilden. Koffen bukker dybt for Sultanen.)

Franken (rømmer sig).

Jeg seer, Theatret forestiller her
En Skorsteen. — Hm! det er da uidentvivel
En Art af Shakespearsk Drama. Man har dannet
Sig efter Shakespeare? Nu, man skal begynde
Med Noget.

Koffen (i Skorstenen til Sultanen).

Store Sultan! dersom du
Tillader det, saa har nu Fisken nok
Alt paa den ene Side. Den skal vendes!

Sultanen.

Vend den!

Overføgemesteren.

Naz paa! Nu kommer Underværket!

(Musik. Skorsteensvæggen revner.)

Amine

(træder frem i hvidt Atlast, med hvide Skoe; paa Haaret en Rosenkrands, flagrende Lokker. Hun slaaer paa Fiskene med en Myrtgreen og spørger).

Fiske! vil I opfylde Livets Pligt?

Sultanen.

Er det en Drøm? Er det et Digt?

Amine (til Fiskene).

Jeg skænker Eder Livet, stakkels Fiske!

Der før var Mennesker. Du Sølvhvide!

Bliv atter Muselmand, Rettroende.

(En Araber stiger hvidklædt, med en hvid Turban op fra Skorstenen.)

Amine.

Du Purpurfisk! Bliv Gldstilbeder! Inder!

(En Indianer stiger op i røde Klæder.)

Amine.

Du stakkels Blaa! bliv du igien en Christen!

(Det skeer.)

Og Gule du! bliv atter til en Jøde!

(Det skeer.)

De fire Forvandlede (synge).

Vi takke dig, du store Fee!

At du saasnart lod Raade see,

Forløst os har fra bittre Bee.

Nu lægt er vore Smerter's Ar;
Nu er vi atter — hvad vi var!

Amine.

Hvad søger du da Moslem?

Moslem.

Bytte! Bellyst!

Amine.

Du Indianer?

Indieren.

Rolighed og Drømme.

Amine.

Du Christne?

Den Christne.

Sandhed og Bilsfarelse!

Amine.

Og gule Jøde du?

Jøden.

Det gule Guld!

Amine.

Saa gaaer! udøver atter Eder's Pligt!

(De bukker dybt og gaae bort under Musik. Amine for-
svinder gennem Skorstensvæggen.)

Sultanen

(som er sprunget op og har staaet henrykt).

Forunderligt! Høist, høist forunderligt!

Franken.

(staaer op og siger uden mindste Forundring).

Særdeles artig! — Men hvad kommer nu?

Jeg haaber dog, det er ei alt forbi?

Overfiøgemesteren (bukker).

Det er forbi!

Franken.

I Sandhed? det var snart.

Nu, nu, det havde i detmindste dog

De trende Enheder, og det er vigtigst.

Og Mechanismen var særdeles artig.

Ha jeg beundrer Ederes Majestæts

Mechanici, som med saamegen Kløgt

Forstaae at lade stegte Fiske tale; —

(Med et Smil)

Thi det er meer, end Levende formaae.

(Sagte til sin Secretair)

Saaledes gaaer det altid hos Barbarer.

De kildre Diet blot og Sandserne;

Men Anden — hvad faaer den? Hvad finder jeg

For Hjertet? Intet! Mindre for Begrebet.

Sultanen (til Overklogemesteren).

Lad Fiskeren paa Dieblikket hente !

Franken (nærmer sig Sultanen meget galant).

Jeg takker dig, min store Sultan ! for
Den Godhed, du har vist en fremmed Franke,
At tage med ham i dit Skuespil.
Den sidste Akt var rigtig allerkiærest ;
Dog maa jeg tilstaae dig at Billedet
Med Krandsene, de hiertelige Engle,
Musiken, Dandsen morede mig meest ;
Dg stod i sand artistisk Værd langt over
Det Følgende.

Fiskeren kommer.

Sultanen

(gaaer, uden at agte paa hvad den Fremmede siger, Fiskeren imøde
og spørger ivrig):

Ha hvad er dette, Fisker ?
Er du en Trolde ? Er du en Herremester ?

Sandib.

Jeg er en fattig Fisker, store Sultan !
Slet intet meer.

Sultanen.

Dg disse Fiske ?

Sandib.

Dem fanger

Jeg i en Sø hist mellem fire Høie,
Der ligger en Mils Wei kun fra din Stad.

Sultanen.

Jeg aldrig før har hørt om sliq en Sø.
Mit Hof skal følge mig, og mine Telte.
Du selv skal vise Veien os derhen.

Sandib.

Det vil jeg gierne. Jeg er rede strax!

(Alle gaae, undtagen Franken og hans Secretair.)

Franken.

Jeg bliver tummelumsk i Hovedet.
Hvad er dog dette?

Secretairen.

Det er Hereri!

Franken.

Hvad? Primer I? Har Luften smittet Jer?
Kom mig dog ei med sliqe Barnestreger!

Secretairen.

Hvad troer da Eders Excellens?

Franken (efter et Diebliks Eftertanke, smilende).

Seer I!

Nu har jeg det. Det er en lille Spøg! —

Tenfte Aft.

Tyſ Skov. Et Slot paa fieldet, ikke langt borte.

Sultan Selim og Fiſkeren Sandib.

Selim.

Alt Skumringen begynder
At dække Jorden; Stiernens Blik forkynnder
At Natten er os nær.
Alt længſt forlode vi de fierne Telte;
Nu ville vi, ſom Helte,
Os bane Veien mellem diſſe Træer.

Sandib.

En Drot er vant til Fare;
Med Sværd i Haand han maa ſit Land forſvare;
En Fiſker er det med;

Den barske Vind ham Dag og Nat forfølger
 Paa Havets falske Bølger,
 Og lumske Død ham følger i hans Fied.

Selim.

Hvad sælsomt du fortalte,
 Mig til din Hielp, mig til din Redning kaldte;
 Jeg føler dybt dit Savn;
 Ung jeg kun er, har ingen Døttre, Sønner;
 Dog fuldeligt jeg skønner,
 Hvad Fryd det er at bære Fadernavn.

Sandib.

Dig aldrig Lykken friste,
 Dig skænke det, som du igien skal miste!
 Det Barn, som du ei har,
 Du savner ei; men føle stakket Glæde,
 For Tabet at begræde —
 Af ingen Qual paa Jorden er saa svar!

Selim.

Kun fort jeg end dig kiender,
 Dog alt min Hu sig gierne til dig vender.
 Jeg trænger til en Ven.
 Jeg ingen fandt i Hoffets Glimmerstare;
 Maaskee kan denne Fare,
 Kan dette Eventyr mig skænke den.

Sandib.

Hvis diers Uegenlykke
 Kan gjøre taalig dig en Fiskerhytte!
 Du, som er vant til Pragt; —
 Besøg mig stundom i mit stille Sæde!
 Der Vensteds rene Glæde
 Skal møde dig, med Hjertets stærke Magt.

Selim.

Du kunde Fyrste vorden
 I Asien og over hele Jorden —
 Og det forsmåede du?
 Jeg maa beundre denne Tænkemaade! —
 Fast dine Fiskerbaade
 Mig trykkes lutter gyldne Throner nu.

Sandib.

Naar Sorger Hjertet trykke,
 Da ændser Sielen ingen anden Lykke.
 Mit Savn' kun faldt mig ind.
 Og — om jeg havde hørt min Aands Forkynden,
 Lig Grækeren i Tonden —
 Troer du, jeg kaldte Dyd mit Egenfind?

Selim.

Ei meer vi os forvilde,
 Naturen synes her sig at formilde.

Det tæt indvorne Krat
 Tilside træder. Over hine Grave
 Gaaer Broen til en Have;
 Blidt skinner Maanen i den klare Nat.

Sandib.

I Gaader Aanden talde;
 Men da jeg ham min Fadersmerte malte,
 Gav han mig kraftig Trøst:
 I ukiendt Land og Borg jeg finder atter,
 Forsikkrer han, min Datter,
 Og river Banviden fra hendes Bryst.
 Den Banvid, siger han, som hende følger,
 Med Tryllemagt sig dølger
 Kun i en Talisman paa hendes Barm.
 Kan denne Blodrubin jeg snelt borttage, —
 Saa vender hun tilbage,
 Saa smiler Lykken, endt er al min Harm.

Selim.

Seer du den gamle Borg med sine Spire?
 Dem guldne Maaner zire;
 De glimte ved den store Maanes Ekin.

Der brænder Lyset i et eenligt Kammer.
 Seer du hvor sært det flammer,
 Som om det vinkte dig? Der maae vi ind.

Sandib.

Mørk Borgen er forresten,
 Det funkler ei med Kierterne til Festen;
 Dog gaae vi kække frem.
 Drivsknen iler over Bierg og Sletter,
 Og Stilheden beretter,
 At det er Eensomheds og Sorgens Hiem.

Selim.

Hvo vilde Mørket frygte?

Sandib.

Alt skinner Maanen atter i sin Lygte.
 Besynderlige Slot!

Selim.

Propheten ei de Troende forlader.
 Jeg følger dig, min Fader!

Sandib.

Du styrker mig til Daaden, ædle Drot!

(De gaae.)

Aanden Amgiad kommer med den lille **Lolo**.

Aanden.

Med Kongen os din Fader,
 Min Lolo! kun et Dieblikt forlader,
 Du seer ham snart igien.
 Men først din Redningsmand du efter Evne
 Tilstrækkeligt bør hævne.
 Du veed det, Amgiad er nu din Ven.

Lolo.

Ak, store Aand! — hvor kan en Dreng saa lille, —
 Hvad kan da du vel ville,
 Som sligt et Barn udrette kan for dig?

Aanden.

For dig skal frække Stolthed Seilet stryge.
 Til Hovmod at ydmyge,
 Dertil er just din Afsmagt ypperlig.
 Den onde Fee, som Eders Slægt forfølger,
 Som ned i Havets Bølger
 Dig lokked, Lolo! med sin Tale fin,
 Skal du med denne kongelige Lilie, —
 Saa er min Kongevillie —
 Til Giengield mane ned i dette Skrin.

(Han tager Skrinet af Ryggen og sætter det i en Busk bag
Træerne; Lilien giver han Lolo.)

Lolo.

Det lille Skrin vil du til Fængsel bruge?

Anden (leer haant).

Hun maa sig sammenknuge!

Som hendes Husbond i trehundred Aar.

Den Sønn, som tvungen man i Sekler sover,
Dybt under Havets Bover,

Nu Floristanes Letsind forestaaer.

Hist kommer hun. Lyt ei til fletske Læbe!

Din Søster vil hun dræbe,

Tilbage tage stærken Talisman.

Hun kied er af Amines, Ugibs Kummer;

Den Ondskab, som i Slummer

Halv dnyssedes, hun meer ei tæmme kan.

Med deres Blod hun vil at de skal bøde

Det hvad hun kalder Brøde:

At ei de svigted Løftet, som de gav.

Men endt er hendes Råsen, hendes Gammen;

Og, — som en Myg i Flammen,

Nedstyrter Ondskab i sin egen Grav!

(De træde tilside.)

Floristane kommer.

Jeg ei min Svaghed fatter!
 At jeg den taabelige Fiskerdatter
 Saamegen Magt og Bælde
 Forundte, — for en Dødelig at fælde,
 Der fræk min Dmhed lonte
 Med dum Foragt, ei paa min Elskov skionte. —
 Jeg troer, det var en Gnist endnu i Hiertet
 Af Kiærlighed. Den har mig ofte smertet!
 Nu er den slukt, nu er jeg ganske vaagen.
 Fra Diet falder Taagen;
 Og længer skal Amine
 Ei mig, sig selv og sin Tilbedte pine
 Med svage Slag. — Eet Slag, een Lynildsflamme
 Skal snart dem Begge ramme.
 Men først maa jeg tilbage
 Fra Fiskerinden Talismanen tage.
 Den Dmme trænger til at overbære?
 Hun ei engang jo kunde lade være,
 De usle otte Fiske,
 Der løb i Bandet friske,
 At redde strax igien, ved Tryllelisten,
 Da hun dem saae paa Risten. —

Hvo veed, om Ugib snart ei ogsaa rørte
 Heltinden? saa hun hørte
 Hans Forsvar, — troede ham, — den Lykkelige!
 Og blev hans Brud og Dronning til et Rige. —
 Nei, nei! Nu endes Nøden,
 Min Frygt, min Hævn, den hele Leeg med Døden. —
 Vel, at den lille Dreng alt Kalken tømte.
 Thi tydeligt jeg drømte:
 Han kom til mig og raabte: „Floristane!
 Den lille Lolo vorde skal din Bane.“

Lolo

(træder klæk frem med Lilien i Haand og raaber):

Saa er det. — Floristane!
 Den lille Lolo vorde skal din Bane. —

Floristane (forfærdet).

Mit søde Barn!

Lolo.

I Magt af denne Lilie,
 Jeg byder, lyd min Villie!
 I Skrinet skal du synke.
 Her hjælper ingen Smiger, ei at flynke.

Floristane

(drages af en usynlig Magt hen bag Træet).

Åh! Vender selv sig væbne
 Forgæves mod ubøielige Skæbne.

(Hun synker i Skrinet).

Amgiad (træder frem og raaber til hende).

Ei Skæbnen, men din Dndskab Hævnen vækker.
 Lolo.

Nu Laaget i jeg smækker!

(Han gør det.)

Amgiad.

Sov vel, du stolte Frue!

Stort Læs blev væltet af en liden Tue. —

Tak Lolo! endt er Sorgen

Og Lønnen hist alt venter dig paa Borgen.

Der finder snart du, hvad dit Hierte trøster:

Din Fader og din Søster. —

Jeg nu min Skat vil giemme

Først paa et Sted, hvor hun er altid hiemme;

Hvor Ingen skal forgude

Min Hustrus Skønhed, medens jeg er ude;

Hvor Graad mig ei skal røre;

Hvor intet Skrig og Skældsord naaer mit Dre.

Åh! mangan Mand had mig vist gierne tage

Sin hulde Egtemage,
 Den nydelige Glane,
 Til Selskabsjomfru for min Gloristane!

(Han flyver bort med Skrinet)

Lolo (seer efter ham).

Nei det var rette Løier!
 Hvor det mig dog fornøier!
 I Luften bort han flyver med Uhyret. —
 Det gaaer jo her til som i Eventyret!

(Gaaer.)

Sal i Kongeborgen.

En Lampe brænder under Loftet. Mild Musik toner
 fra Hvalvingen.

Algib sidder halvforstenet paa en Thronstol. En Purpur-
 kaabe har han over Skuldrene, Krone paa Hovedet.
 Naar Musiken ophører, siger han:

I giennem Hendes Grumhed straalet Mildhed,
 Og viser tydeligt: hun er ei selv
 Sin Villies og sin Tilstands Herskerinde.
 Hun tryller Andre, men er selv fortryllet;
 Hun plager Andre, men er plaget selv.

Ulokelig er denne mørke Gaade.
 Alt hvad jeg har, er Mindet om min Glæde.
 Men sød Musik mig toner dog hver Aften
 Fra Hallens Hvælvinger. Jeg lever i
 Erindring, og Erindrings bedste Næring
 Er Toner.

Selim og **Sandib** træde ind i Forgrunden
 uden at see Agib.

Selim.

Jeg kan ei fatte mig af min Forundring.
 Som Barn var jeg her eengang med min Fader
 Til Gæst hos Nabokongen, en affkyldig
 Tyrann; men Sønnen var en herlig Dreng.
 Jeg kiender Salen her — Tapeterne!
 Men dengang vrimled det af Hofmænd, Slaver.
 Nu tomt og øde staaer det store Slot,
 I Vindvet bygger Fuglen sig sin Rede,
 Og Vedderkoppen uforstyrret væver
 Sit luftige Spind skraas giennem store Sal.

(Vender sig om.)

Men — hvis ei Diet skuffer mig — ved Gud
 Der sidder Agib selv. Ja ganske vist!

Jeg kiender ham igien i Purpurkaaben ;
Som Yngling, — bleg og med fortvivlet Ansigt.

Agib.

Hvo nærmer sig ? Ha vove Dødelige
Sig did, hvor Trolddom kun og Sorger boe ?

Selim.

Jeg kommer sælsomt fra mit fjerne Rige.

Agib.

Tilgiv ! at ikke jeg, som Bærten bør,
Imøde gaaer min kongelige Gæst !
Uk ! kom Propheten selv fra Mekka — jeg
Dog mægted ei at kaste mig i Støvet.
Thi see ! min halve Krop er Marmorsteen.

Selim.

Forsærdeligt ! — dog — jeg er vant til Trolddom ;
Thi denne Fisker, som her følger mig,
Opdrog en Ræmpeaand af Havets Dyb
For nogle Dage siden, der, til Giengiæld,
Har lovet ham et mistet Barn igien.

Agib.

Amine ?

Sandib.

Allah !

Agib.

Boede du ei, Fisker!

Ved Kysten af det røde Hav?

Sandib.

Jo, jo! —

Hvor er hun? Her?

Agib.

Ulykkelige Fader!

Sandib.

Å! er hun død?

Agib.

Langt værre vist, end død!

Sandib.

Umuligt.

Agib.

Duæl kun her! Alt nærmere sig

Den stakkels Sværmerinde. Træd tilside!

Snart vil du see det blodige Skuespil.

Amine

(Kommer i hvide Klæder, langsomt, med nedhængende Lokker,
med en sort Krone. Hun har en Nytte i den ene, en
Svøbe i den anden Haand.)

Agib (til Sandib).

Ha fiender du igien den Skikkelse?

Sandib (dybt bevæget).

Meer pyntet, ei saa frisk, som da hun sad
 Og flikte Næt i Hytten med sin Lolo.
 Ak hun har været syg!

Agib.

Ja — hun er syg!

Amine

(Sætter Lygten hen og seer paa sine Fødder).

Det er saa fugtigt giennem Haugens Bed.
 Jeg bliver altid vaad om Fødderne;
 Thi Duggen falder stærkt — jeg gaaer i Græsset.
 Det morer mig at træde Blomster ned;
 Thi jeg er selv en stakkels nedtraadt Blomst.

Sandib.

Hun seer os ikke.

Amine.

Jeg har Tid endnu.

Først naar det gustne blege Dødninghoved
 Derude sætter sig paa Cedrens Top,
 Saa maa jeg straffe ham. — Det er retfærdigt!

(Sandib og Selim træde tilside.)

Amine

(nærmer sig langsomt Ugib, og seer paa ham med Medlidenhed).

Ulykkelige! Lærer Smerten dig
Ei Sanddrubhed? Paastaar endnu du fræk,
At du er Hyrden Ugib, som du dræbte?

Ugib.

Ja ja! jeg er din Ugib, min Amine!

Amine (sagtmodig).

Forhærdede! Ha lærer dig ei Smerten,
Forsteningen og Gensomheden, Anger
Og Uerlighed? — Fra dine Sale længst
Er falske Smiger flygtet; Uglen flagrer
Herind; om Dagen blind, om Natten dog
Klarsynet for Misgierninger. Den seer
Dig halve Liig med Kongefrands paa Thronen,
Og hylér fælt, og flagrer bort igien.
Med lyse Sandhedsvine skuer Stiernén
Dig, Løgner! paa det prægtige Kettersted.
En blød, svaghieret Kvinde tvinger du
Med din Halsstarrighed at være Bøddel!

(Opbragt)

Forræder! strax tilstaa Forbrydelsen!
Hvis ei, hudfletter jeg dig uden Skaansel.

Agib.

Amine! jeg er Agib, er din Agib.

For denne kiære Sandhed vil jeg døe.

(Amine vil blotte hans Ryg.)

Sandib (træder rast frem).

Holdt! Holdt, min Datter!

Amine (lader forundret Svøben synke).

Hvo er denne Mand?

Sandib strækker hende sine Arme imøde).

Din Fader! Kiender du ei meer din Fader?

Amine

(stirrer først længe mistænkelig paa ham — derpaa raaber hun
henrykt):

Du er det!

Sandib.

Ja jeg er det; skændt jeg har

Ei handlet faderligt imod Amine.

Jeg raste meer end Jakobs Sønner, der

Uf Egennytte solgte deres Broder;

Jeg elskte dig, — og jeg — jeg var din Fader!

Amine.

Uf Kiærlighed til mig har du kun handlet;

Du vilde til min Lykke tvinge mig;

Dg jeg var ogsaa vorden lykkelig,
 Hvis ikke nedrig Ondskab havde grumt
 Mit Held forspildt. — Men Retfærd straffer Brøde!
 Fiern dig, min Fader! Træd i Sidehallen!
 At ei til Rædselen du Bidne vorder.

Sandib (sagte).

Jeg Talismanen seer paa hendes Bryst.

(River den af hende.)

Her har jeg den! Ha synk i nære Flod!

(Kaster den ud af Vinduét.)

Min Datter! du er frelst.

(Der lyde skionne Toner.)

Amine

(stirrer i dybe Tanker og drager derpaa et let Suk).

Å Gud! det falder

Mig som en Steen fra Brystet. — Jeg har sovet

Dg drømt en hæsleg, lang, affskyelig Drøm. —

Hvor er min Agib? Har jeg virkelig

Saa dybt fornærmet ham?

Sandib.

Der sidder han!

Agib (utaalmodig).

O Gud! hvi er jeg endnu halvt en Steen,

Dg kan ei flyve glad i hendes Favn?

(Prøver paa at reise sig.)

Min Fod bevæger sig? — Gud! — Varme Blod
Tilbagevender i de kolde Lemmer.

Jeg kan staa op — jeg gaaer! O min Amine!

(Gler i hendes Arme.)

Amine

(betragter ham kjærligt og klapper hans Kind).

Ak! jeg har haft en fæl, affkyldig Drøm,
Min Hjertenselskede! tilgiv mig den.
Det Latterligste, man kan tænke sig.
Banvittig var jeg! Jeg indbildte mig,
At du, min Ugib! ikke var min Ugib,
Men Een som lignte, som misundte ham;
At lumskeligt du havde Hyrden dræbt,
Af Miskærhed, for at bedrage mig.
Og derfor hævned jeg paa dig det Tab,
Som jeg forvoldte selv mig ved min Hævn.

Lolo

(som er kommen løbende ind, omfavner Amine og siger):

Nei, kære Søster! det var Floristane,
Den onde Fee, som voldt har al vor Nød.
Men nu gjør hun os ikke meer Fortræd.

Den store Amgiad har hiulpet mig
 Til at faae hende ned paa Havsens Bund.
 Og derfra reiser hun sig neppe tiere.

Amine.

Min Lolo! søde Dreng! Troer jeg mit Die?

Lolo.

Og see, der kommer alt Havfruen med,
 Som var saa god, som skienkte mig saa tit
 Guldskillingen. O Fader! Søster! see!
 Hun bringer vore Sødsfende, de Smaae,
 Hidsvømt paa Søen fra det røde Hav;
 Dem har hun vogtet medens vi var borte.

En liflig Musik toner. En Skare Havfruer komme ind ad
 Døren, i vandblaae Klæder, med lange Slæb, Siv i
 Haarene. Havfruen fra første Akt gaaer foran, og
 bringer Fiskeren sine andre to smaae Børn, eet ved
 hver Haand.

Chor.

Barmen os baner
 Veien, giennem Bover.
 Halsranke Svaner
 Seile vi derover.
 Driftige paa Gladen,
 Vildgaasens Ege.
 Hver dog en Pige!

Havfruen.

Ei er jeg bange!
 Ondskab er begravet.
 Easternes Fange
 Ligger alt i Havet.
 Laa kun nu i Skrinet
 Alt, hvad hende ligner! —
 Allah velsigner!

Alt til sin Orden
 Atter er indviet,
 Vandet fra Jorden.
 Løst er Trylleriet.
 Himlen vil længe
 Naadeligt beskytte
 Borgen og Hytte.

Snart vil paa Vandet
 Festens Fakler lyse;
 Ak! mens i Vandet
 Havfruer gysse.
 Sætter os ved Stranden,
 Ved de Bover dunkle,
 Lys, som kan funkke!

Chor.

Glimter da Straalen
 Viftende for Vinden,
 Stiger med Skaaen
 Smilende Veninden.

Sneglehuushornet
 Paa Tert Held hun tømmer, —
 Sukker — og svømmer!

(De gaae ned til Søen igien, under Musik, og svømme bort).

Basuntoner.

Ungiad svæver paa en Sky ned fra Loftet, som har
 aabnet sig.

Ungiad.

Fortryllelsen er hævet, som en Drøm.
 Den tynde Bølge stivner sig til Muld,
 Den spæde Fisk udvorer, Skællet vorder
 Til Hud igien og Finnerne til Been.
 Alt vaagner op, som af en Winterdvale:
 Den gule Løve strækker sig i Hulen,
 Bag Grenen rasler atter Hiortens Tak,
 Og Maanen skinner paa det sorte Wildsvins
 Sneehvide Huggetand. I Palmeskoven
 Vil tusind høie Fuglestruber snart
 Med liflig Skingren hilse Morgenrøden;
 Og Morgenrøden speiler sig i Viften,
 Som den forfængelige Paaflugt spreder.
 Den travle Borger iler til sin Dont.

For Ploven spænder Bonden, der i Vandet
 Nys glimted som en Sølvversild, sin Dre.
 Den Gierrige befamler gridst igiën,
 Med magre Fingre, sine gyldne Mynter.
 I Ketten griber Skrивeren paa Bordet
 Den gamle Pen; den klæber end med Blæk
 Af Dypningen fra sidst; Forbryderen
 Fortviolet atter gnaver paa sin Lænke.
 Med lette Fod paa tynde Saaler iler
 Den lykkelige Beiler til sin Brud.
 Det gamle Had, den gamle Rivalighed
 Er ikke rustet under Søens Bølger.
 Naturen træder atter i sin Ret,
 Og Trylleriet svinder som en Taage.

(Han forsvinder under Basuntoner.)

Man seer igiën Stadens Minareter, Kupler og Tage, som
 før. Den glade Mængde, der er befriet fra Forvandlingen
 stimler op ad Trappen til Kongshallen.

Chor.

Vor Sultan Held! og Held hans Folk!
 For Agibs Fynd er Hjertet Tolk.
 Vi delte med dig Skiæbnen haard,
 Nu dele vi din Lykkes Kaar.
